

SABIE ȘI SCUT

~~~~~

Publicație trimestrială
oferită ofițerilor armatei și marinei germane,
pentru promovarea creștinismului personal

~~~~~

Editor

von Viebahn

General-locotenent împărătesc prusac, în rezervă

Anul II - 1900

Editura personală a editorului

CUPRINSUL

1. Cele mai înalte și mai nobile datorii profesionale ale noastre
2. Cum pot, ca ofițer german, să-I arăt Domnului credincioșie?
3. De la întuneric la lumină – IV
4. Poșta redacției
5. Sub cununa de lauri și totuși lepros
6. În ce măsură este un ofițer credincios chemat să mărturisească Evanghelia camarazilor și subalternilor lui?
7. La capătul drumului
8. Chemarea harului
9. De la întuneric la lumină – V
10. Mândria soldățească romană

Nr. 1 Cele mai înalte și mai nobile datorii profesionale ale noastre

(de la un ofițer mai în vârstă)

Nu sângerează inima fiecărui prieten al patriei când vede cum acum: beția, desfrânarea, trândăvia, destrăbălarea distrug pretutindeni în poporul nostru pacea și fericirea indivizilor și a familiilor, cum copiii își tratează de multe ori fără venerație părinții, cum respectul față de autoritatea publică, dragostea față de împărat și patrie au ajuns să se clatine, cum tot felul de vicii, decădere și nemulțumire rod zilnic măduva poporului nostru german? N-ar trebui ca fiecare la locul lui să ajute ca să fie altfel? Noi, ofițerii, suntem cei mai influenți educatori ai poporului și în această calitate avem nu numai datoria să formăm pentru împăratul nostru ostași bine pregătiți în arme, ci datoria noastră cea mai înaltă, ce mai nobilă în timp de pace este să creștem pentru el soldați loiali, de încredere, și prin aceștia, un popor loial, de încredere.

Nu toți camarazii noștri mai tineri își pun destul de limpede în fața ochilor aceste cele mai înalte și mai nobile datorii profesionale ale noastre, nu toți sunt suficient de conștienți de această responsabilitate înaltă față de împărat și imperiu. Mulți alții își dau seama de acestea, dar nu știu unde și cum pot să pună mâna mai eficace pe lucru.

Cui i-a dat Dumnezeu marele har ca să-L cunoască pe Acela pe care L-a trimis El, pe Isus, acela vede limpede de unde se trag primejdia și prejudiciul vieții poporului nostru. Un asemenea om recunoaște că și noi, ofițerii, trebuie întâi să ne punem în ordine propria relație cu Dumnezeu, ca apoi să devenim capabili să întindem și altora mâna salvatoare.

Mulți ar vrea cu efort serios să împiedice forțele distrugerii în acțiunea lor de a semăna mereu mai multă descurajare și tot mai multă nemulțumire, de a amorți conștiințele, de a înăbuși respectul și dragostea de patrie, de a arunca poporul în rușine și viciu. Cine vrea aceasta, să poarte de grijă, ca mulți să fie câștigați pentru Isus, încât creștinismul adevărat și viu să devină eficient. Trebuie ca în mijlocul poporului nostru și a oștirii noastre să fie întemeiată o mărturie vie pentru Isus, prin viața creștinilor adevărați.

Dar creștinismul nu este o religie, ca cea mahomedană, budistă sau oricare alte religii păgâne.

Creștinismul nici nu se bazează, ca acelea, pe învățături, nici nu constă din învățături. *Creștinismul se bazează mai mult pe fapte*, în mod deosebit pe marile fapte ale nașterii, ale vieții, ale suferințelor și ale morții nevinovate, ale învierii și ale înălțării la cer a lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, ale aceluiași Domn prin al cărui Cuvânt atotputernic au fost create veacurile din nimic și care și astăzi ține toate lucrurile prin Cuvântul puterii Lui. Creștinismul constă în minunata realitate încurajatoare a sufletului și a inimii, că orice păcătos pierdut care se smerește în pocăință adevărată la picioarele Mântuitorului răstignit, primește o viață nouă, născută din Dumnezeu, fără nici un merit personal, ca dar de har fără plată.

Deci, creștinismul este o putere dumnezeiască, ce creează oameni noi. „Dacă un om nu este născut din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” (Ioan 3,3.)

Ce reiese de aici? Numai pe acela îl putem numi creștin adevărat, la care această viață nouă a devenit realitate. Un asemenea om nu este un descurajat, ci un om voios, care își urmează smerit drumul vieții, în siguranța răscumpărării lui.

După cum soldatul nu are voie să piardă din vedere ținta direcției de marș, tot așa și creștinul adevărat privește permanent dincolo de tot ce este pământesc, la ținta lui cerească. După cum soldatul stabilește țeluri intermediare, pentru a mărșalui fără ocoluri exact drept înainte, tot așa și creștinul caută asemenea țeluri în drumul lui pământesc. Dar acestea trebuie să fie situate exact în direcția spre ținta finală veșnică și nu trebuie să fie alese nici un pas mai la dreapta sau mai la stânga. – Având mare grijă ca aceste țeluri intermediare, alese astfel, să coincidă permanent cu scopul final, el pășește sigur, vioi înainte, negreșind calea. „Dar una fac: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Isus Hristos” (Filipeni 3,13-14).

Că adevăratul creștin nu lasă niciodată ținta finală din ochi, aceasta o mărturisesc și toate scopurile lui intermediare pământești despre direcția pe care a apucat-o – fie că sunt în profesia lui sau în viața lui privată. Toată viața lui poartă pecetea divină. El este un copil al lui Dumnezeu, pregătit să pună în slujba Mântuitorului său întregul lui *eu*: mintea, priceperea, puterile, timpul, onoarea, prestigiul, banii și averea. Dragostea lui Dumnezeu îl determină. Deoarece el însuși a găsit mântuirea, el trebuie să depună mărturie și altora despre adevărul Bibliei de care a avut el parte, ca și ei să fie mântuiți și apoi să poată păși spre ținta lor veșnică la fel de veseli și de fericiți ca el.

Astfel de creștini sunt apoi, indiscutabil, și cei mai ascultători subalterni, cei mai harnici și mai ordonați muncitori, cei mai cinstiți negustori, cei mai viteji soldați și cei mai de încredere marinari. Creștinismul chiar are în sine puterea să facă din oameni rebeli – fii ascultători și supuși, din bețivi – bărbați cumpătați și muncitori, din curvari și adulteri – inimi curate.

De aici vedem cum a rânduit Dumnezeu cu înțelepciune, că datoriile noastre profesionale pământești cele mai înalte și cele mai nobile – de a crește pentru împăratul nostru soldați loiali, de încredere, și prin ei un popor de încredere – sunt situate exact în direcția țintei finale a creștinului, a chemării sale cerești. De aceea, aceste îndatoriri sunt pentru noi un scop pământesc intermediar, dorit de Dumnezeu.

Dar să nu pierdem nici o clipă din ochi ținta finală mult superioară strădaniei pentru acest scop intermediar, altfel ne străduim zadarnic. Roadele minunate ale creștinismului cresc numai dintr-o inimă convertită cu adevărat și nu se lasă agățate în pom din exterior. Scopul și ținta finală ale creștinismului sunt situate mult deasupra tuturor scopurilor noastre intermediare pământești, oricât de nobile.

Hristos S-a smerit pe Sine Însuși, a luat chip de rob, a fost ascultător până la moarte, ba chiar moarte de cruce, nu ca să ofere unor state care se clatină și unor națiuni degenerate o tribună deschisă și o ancoră salvatoare.¹ Nu, - „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3,16).

Această natură a creștinismului trebuie să fie recunoscută; atunci cei de vază și cei cultivați vor fi păziți de a repeta necugetat vorba împărătească serioasă: „Religia trebuie rezervată poporului!” Mulți se gândesc apoi la aceasta: religia este bună pentru poporul muncitor, neinstruit; noi, cei bogați și distinși nu avem nevoie de ea! Acest gând locuiește într-adevăr nu numai în multe capete, ci este de multe ori chiar exprimat și mulți procedează în consecință.

Toți aceștia uită că toată apa curge la vale. Există destui părinți – chiar și din cele mai bune familii și din cele mai serioase stări sociale -, care nu-L mărturisesc niciodată pe Dumnezeu și nu laudă niciodată guvernarea Lui în prezența copiilor lor, dar Îl tăgăduiesc destul de des în vorbe și fapte pe Mântuitorul lumii. Se pare că rar este batjocorit Isus – mulțumim lui Dumnezeu pentru aceasta -, dar oare nu este Numele lui Dumnezeu luat în deșert necugetat, înmiit în viața zilnică? Cuvinte din Biblie sunt degradate la glume superficiale, cine știe cât de des. Atunci nu ne putem mira dacă și în cercul familiei se fac aprecieri arogante asupra împăratului și a autorității publice. Dacă toate criticile de felul acesta s-ar transforma în rugăciuni de mijlocire din inimi sincere, iubitoare, atunci împăratul și imperiul ar fi servite mai bine. În familia în care se trăiește fără ca Dumnezeu să fie onorat, nu trebuie nimeni să se mire dacă acolo copiii care cresc n-au venerație

¹ Notă a editorului: Fără îndoială că este un principiu al înțelepciunii politice pământești, bazat pe experiență, că nu există o temelie mai bună pentru dezvoltarea și conservarea statului și a poporului, decât creștinismul. Căci orice om guvernat de Hristos este ascultător, devotat, fără pretenții, nu-și mai caută propriul interes. Dar mai mult decât atât: el este o sursă de binecuvântare, Dumnezeu binecuvântează prin el; rugăciunile lui atrag în jos binecuvântare și ocrotire asupra domnitorului, a autorității publice, a familiei, a școlii și a tovarășilor de muncă. În afară de aceasta, binecuvântările unui credincios trec peste generații. Totuși, binecuvântarea pământească nu este scopul creștinismului, ci numai o confirmare exterioară a înțelepciunii Sale divine. Scopul creștinismului este numai *mântuirea păcătoșilor pierduți și proslăvirea Domnului în fața lumii*, prin umblarea și dragostea altruistă a copiilor lui Dumnezeu.

și nici măcar nu-și respectă părinții. – De unde vine aceasta, că astăzi de atâtea ori oameni tineri, din familii respectabile și distinse, ajung repede total sub influența unor tovarăși desfrânați și răi și se prăbușesc în dezonoare și rușine? Așa se face că în acești fii lipsește nu numai creștinismul însuși, ci lipsește orice teamă de Dumnezeu. Conștiința nu mai vorbește, nu există nici o barieră care să oprească puterea păcatului. Oare n-am apucat noi să vedem că fii din familii credincioase împăratului au trecut pe față sau în ascuns de partea revoluționarilor?

Mulți din păturile sociale înalte își țin ambii ochi închiși, pentru că nu vor să vadă că în clasa lor socială și în familia lor uitarea de Dumnezeu pricinuieste aceleași devastări ca în clasele de jos ale poporului.² Clasele noastre sociale poartă și ele o mare vină în aceea, dacă influențele satanice se pot impune în viața poporului nostru. – Chiar printre cei distinși și cei educați, singurul dig de apărare este: *creștinismul viu*; dar dacă mulți dau exemplul unei vieți despărțite de Dumnezeu, atunci normal că în popor se vor deschide ușa și poarta pentru neleguire și pentru forțele revoluționare.

Istoria universală ne învață că orice popor care a devenit nereligios și imoral a fost distrus. Nu îi va merge altfel poporului nostru german, dacă, așa cum pare de o vreme, ar crește în el numai un tineret înstrăinat de Dumnezeu și imoral.

Dar laudă și mulțumire lui Dumnezeu, că El face acum să treacă un suflu puternic al Duhului Său prin toate stările sociale ale iubitei noastre patrii, ca să cheme la pocăință și întoarcere! Laudă și mulțumire lui Dumnezeu, că mulți germani, tineri și bătrâni, nu numai că aud această chemare, ci o și urmează! Laudă și mulțumire lui Dumnezeu, că această chemare răsună așa de tare, încât ea, chiar dacă încet, dar sigur, pătrunde și în corpul nostru ofițeresc german! Cinste, slavă și mulțumire lui Dumnezeu, că și câte un camarad a auzit această chemare la întoarcere la Dumnezeu nostru și a decis să-L urmeze fără teamă pe Domnul domnilor ca pe comandantul lui suprem, ca soldat credincios prin furtună și soare; „întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui. Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu!” (Efeseni 6,10 și 11.)

Dumnezeu în harul Său ne-a luat vălul de pe ochi ca să vedem limpede unde stă vrăjmașul și cât de îngrozitor de tare este el. Dumnezeu ne oferă și singurele arme suficiente, care duc sigur la victorie. „Căci lupta noastră nu este împotriva sângelui și a cărnii, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor acestor întunecimi, împotriva duhurilor răutății în locurile cerești. De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit toate. Stați deci tari, având mijlocul încins cu adevărul, fiind îmbrăcați cu platoșa dreptății, având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii (solicitudinea pentru propovăduire). Pe lângă acestea luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare³ ale Celui Rău. Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Faceți în tot timpul, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați în aceasta cu toată stăruința și cu rugăciune pentru toți sfinții (credincioșii).” (Efeseni 6,12-18).

Orice creștin convertit care se lasă înarmat astfel și face din voia lui Dumnezeu un îndreptar în toate căile lui, fie în serviciul militar sau în afara lui, va deveni un șef drept, binevoitor, un camarad sincer, loial. Camarazii și subalternii lui vor observa curând că în viața lui guvernează un alt Duh, chiar dacă el evită să le impună discuții asupra problemelor de credință. Duhul acesta este așa de puternic, încât începe să lucreze prin noi, în mediul nostru înconjurător, fără știrea și contribuția noastră. Noi înșine nu putem să facem singuri *nimic*; dar Isus poate face prin noi *totul*. „Harul Meu îți este de ajuns; pentru că puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune. Deci foarte bucuros mă voi lăuda mai degrabă în slăbiciunile mele, ca să locuiască peste mine puterea lui Hristos.” (2 Corinteni 12,9) Deci, să rămânem slabi, ca El să poată fi tare! Numai să ascultăm

² Verifică procesele jucătorilor din ultimul deceniu.

³ Atacuri, ispitiri, acuzații ale conștiinței, îndoieli, pe care satan le trimite celor credincioși, nesiguranță în privința harului desăvârșit, a mântuirii veșnice, a iertării depline.

cu atenție, ca să înțelegem ce cere Duhul de la noi și să ne păzim de a împiedica lucrarea Lui prin voința noastră. Dacă procedăm și umblăm astfel ca niște copii ai lui Dumnezeu, atunci începem să ne îndeplinim datoriile profesionale pe care le-am recunoscut ca fiind cele mai înalte și mai nobile. –

Prima lucrare pe care Duhul o îndeplinește în mediul nostru înconjurător este: *trezirea conștiințelor*. Dar odată cu ele se trezește și opoziția, ba chiar ostilitatea, iar noi suntem constrânși să depunem mărturie pentru Mântuitorul nostru nu numai prin viața noastră, ci și cu vorbe. „Fiți întotdeauna gata pentru a da răspuns oricui vă cere socoteală cu privire la speranța care este în voi, dar cu blândețe și cu teamă, având o conștiință curată.” (1 Petru 3,15)

Dar pentru această responsabilitate avem nevoie de „sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu.” Trebuie deci să ne familiarizăm cu această armă, ca să știm s-o mânuim în luptă. Dar dacă mânuim această sabie, victoria este a noastră, chiar dacă de multe ori nu putem sesiza imediat reușita. „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor ca orice sabie cu două tăișuri; pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, atât încheieturile, cât și măduva și judecă gândurile și intențiile inimii.” (Evrei 4,12)

Numai dacă lăsăm cuvintele din Scriptură să fie candelă pentru piciorul nostru, atunci nu ne mai poate abate nimic de pe calea dreaptă și vorbele obișnuite, îndrăgite ale lumii le recunoaștem în toată nulitatea lor. Câte unul spune, de exemplu: „Și eu sunt un bun creștin, dar nu fac atâta târâboi din lucrul acesta și nu-l scot la iveală cu fiecare ocazie. Și nici nu particip la asemenea exagerări și nebunii, ca tine. Aceasta trebuie s-o rezolve fiecare, așa cum scrie în Biblie, în cămăruța liniștită, singur cu Dumnezeul lui.” Dar nu așa scrie în Matei 6,5-5. Aici se vorbește despre rugăciunea corectă în comparație cu cea ipocrită, nu despre mărturisire. Același evanghelist relatează chiar mult mai mult, că Isus a spus: Matei 10,32-33: „Pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri; dar de oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri”.

Cineva care susține că este creștin, dar nu se străduiește niciodată să-și modeleze viața după voia lui Hristos și nu îndrăznește niciodată să-L mărturisească pe Mântuitorul lui, seamănă cu acela care susține că este soldat, dar nu exersează niciodată în serviciul militar pe timp de război și nu îndrăznește să tragă sabia împotriva vrăjmașului. Nici să nu ne lăsăm duși în eroare dacă este suspectat în toate felurile creștinismul, care se însuflește acum din nou. Acesta este tertipul lui satan, pe care el l-a folosit deja mai înainte, după cum citim în Faptele Apostolilor 24. Și Pavel a trebuit să se justifice în fața guvernatorului Felix, tot din cauza aceleiași acuzații.

Dacă suntem neînțeleși și batjocoriți, ne mângâiem cu 1 Petru 4,12-14: „Preaiubiților, nu vă mirați de prigonirea ca de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca și cum vi s-ar întâmpla ceva neobișnuit; dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de suferințele lui Hristos, ca să vă bucurați nespuse de mult și la descoperirea slavei Lui. Dacă sunteți batjocoriți pentru Numele lui Hristos, ferice de voi, fiindcă Duhul slavei și al lui Dumnezeu se odihnește peste voi.” Așa că să pornim cu încredere în Dumnezeu, mângâiați și fără teamă, să ne îndeplinim datoriile profesionale, recunoscute ca fiind cele mai înalte și cele mai nobile: și anume, să-L mărturisim pe Isus în locul în care suntem, ca astfel să ajutăm și noi cu credincioșie, să familiarizăm din nou în poporul nostru german teama de Dumnezeu, adevărată și vie. Căci „Începutul înțelepciunii este frica de DOMNUL.” (Proverbe 9,10)

Adevărata teamă de Dumnezeu poate s-o sădească și s-o cultive numai acela care este un îndrumător spre Isus pentru camarazii și subalternii lui, acolo unde Domnul îi permite. Noi trebuie să-L proslăvim și să-L mărturisim în fața ochilor lor pe Acela care este tăria și nădejdea vieții noastre. Căci „DOMNUL este lumina și mântuirea mea; de cine să mă tem? DOMNUL este tăria vieții mele; de cine să-mi fie frică?” (Psalmul 27,1) Noi toți, cei care cunoaștem și ne iubim corpul ofițeresc german, știm cum este el dispus să accepte cele mai înalte și cele mai nobile concepții despre onoare și datorie. De aceea și putem să avem încredere în Dumnezeu, că

El va da în curând Mântuitorului nostru în corpul ofițeresc german „partea Lui la un loc cu cel mare și va împărți prada cu cel puternic” (Isaia 53,12), căci „Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați deci pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său” (Luca 10,2). *Pentru această rugăciune vrem să ne unim noi*, aceasta înseamnă camarazii întorși prin harul lui Dumnezeu din lume la Isus, și să fim conștienți că nu avem voie să ne păstrăm mina în ștergar, ci trebuie s-o înmulțim. (Luca 19,15-27). Noi nu vrem să-L tăgăduim pe Împăratul nostru ceresc, ci să-L lăsăm să ne dea înțelepciunea și puterea potrivite, ca să putem să slujim în cel mai înalt sens împăratului nostru pământesc, poporului nostru și patriei, și să facem pentru ei și pentru camarazii noștri cele mai nobile și cele mai devotate servicii.

Nr. 2 Cum pot, ca ofițer german, să-I arăt Domnului credințioșie?

(de la un ofițer mai tânăr)

I.

Domnul ne spune în Cuvântul Lui: „Orice faceți cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus, mulțumind prin El lui Dumnezeu Tatăl.” (Coloseni 3,17.) „Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni.” (Coloseni 3,23.) Dacă mă întreb: Am urmat eu, ca ofițer, aceste cuvinte ale Domnului? atunci, din nefericire trebuie să recunosc: Nu! De multe ori n-am făcut în profesia mea orice muncă pentru Domnul, ca pe o misiune trasată de El. Orice ramură de serviciu, fie ea și cea mai mică, orice ordin, fie el și cel mai neînsemnat, trebuie să fie îndeplinite de către un copil al lui Dumnezeu cu conștiința că vrea să fie credincios și în lucrurile mărunte spre onoarea lui Isus. Diavolul caută iar și iar să ne abată de la îndeplinirea loială a profesiei noastre. De câte ori nu ne gândim: aceasta nu ți se potrivește chiar deloc; sau: slujba ar fi putut fi aranjată și altfel. Câte cârtiri nu găsesc în inima mea! Și totuși am marele privilegiu, să am voie să fac cu credințioșie pentru Domnul toate aceste îndatoriri mărunte. Oare n-am gustat eu binecuvântarea și pacea, dacă nu m-am lăsat împiedicat de nimic, nici chiar de oboseala fizică momentană, să îndeplinesc pe cât de bine am putut orice datorie pentru Domnul, pe care a adus-o slujba mea? Nu mi-a dăruit mie Domnul apoi chiar mai multe ore libere în care am putut să fiu singur cu El ca să citesc acasă din scumpul lui Cuvânt? Ce cu totul altă binecuvântare s-a odihnit apoi pe orice muncă!

II.

Este ceva serios pentru mine, să pot în sfera mea de comandă să reprim tot ce produce dezonoare Domnului, fie prin cuvinte sau prin fapte. Sigur că este misiunea deosebită a unui creștin de a înlătura sudalmele inutile, urâte. Cu ajutorul lui Dumnezeu aș vrea să pășesc permanent în fața frontului cu severitate, seriozitate și dreptate. Cât de tare sunt înjurăturile în contradicție cu Duhul lui Dumnezeu, care trebuie să se facă simțit acolo unde un creștin poartă răspunderea pentru desfășurarea serviciului. Duhul lui Dumnezeu va da mereu naștere la disciplină severă, seriozitate și dreptate, dar totodată la dragoste, răbdare, amabilitate cordială.

Cine vrea să stea astfel în fața frontului, pentru acela nu este suficient ca dimineța, când începe lucrul zilei noastre, să ceară Domnului putere nouă; nu, el trebuie mereu să se întoarcă la izvorul întregii puteri și păziri, să ceară sprijinul lui Dumnezeu, căci „Toate izvoarele mele sunt în Tine!” (Psalmul 87,7)

III.

Dacă vreau să trăiesc așa, atunci firește că nu mai pot să particip înainte de începerea serviciului la acele petreceri care se țin atât de des între camarazii tineri, atâta vreme cât subiectul lor este persoana nesimpatizată a unui superior. Nu-L întristează un creștin prin aceasta pe Domnul lui? Se potrivește aceasta cu disciplina, a cărei păzire este marea noastră datorie

profesională? „Iată, noi punem cailor zăbala la gură ca să ne asculte, și le cârmuim tot trupul. Iată și corăbiile: cât de mari sunt și, măcar că sunt mânate de vânturi puternice, totuși sunt duse de o cârmă foarte mică, după plăcerea cârmaciului. Tot așa și limba: este un mădular mic și se laudă cu lucruri mari. Iată, un foc mic, ce pădure mare aprinde! Limba este și ea un foc, o lume de nedreptăți. Ea este aceea dintre mădularele noastre care întinează tot trupul și aruncă în foc cursul vieții, fiind aprinsă de focul gheenei. Toate speciile de fiare, de păsări, de reptile, de viețuitoare din mare se îmblânzesc și au fost îmblânzite de oameni; dar limba, nici un om n-o poate îmblânzi. Ea este un rău care nu se poate înfrâna, este plină de o otravă de moarte. Cu ea binecuvântăm pe Domnul și Tatăl, și tot cu ea blestemăm pe oameni, care sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu. Din aceeași gură iese și binecuvântarea și blestemul. Nu trebuie să fie așa, frații mei!” (Iacov 3,3-10) Ce însemnătate hotărâtoare zace în aceste cuvinte pentru orice ofițer credincios! Este prea ușor să ne scape de pe buze un cuvânt, pe care am dori mult să-l putem lua înapoi. Tocmai de aceea spune Domnul în Cuvântul Lui mai întâi: „Orice faceți cu cuvântul...” Nu este Domnul ascultătorul nevăzut al oricărei discuții? Domnul să-mi dea putere să-L proslăvesc în această privință importantă din serviciu!

IV.

Dar nu numai prin cea mai conștiințioasă îndeplinire a datoriei în slujbă trebuie să-I arăt Domnului credințioșie, ci și în afara slujbei. Și aici creștinismul practic al ofițerului pare să înceapă cu păzirea buzelor. „Ferește-te de vorbările goale și lumești, căci cei care le țin vor înainta tot mai mult în nelegiuire.” (2 Timotei 2,16.) Ce frumos este dacă în cercul camarazilor sunt întreținute conversații serioase! Fiecare în parte poate să facă mult pentru a le provoca. Dar în jurul a ce se învârtește adesea conversația, când după slujbă suntem întruniți cu camarazii la masa de dimineață, de prânz sau de seară? Ce caracter poartă multe dintre aceste discuții? Ce repede iese atunci din gura noastră o vorbă nelegiuită, dacă suntem înconjurați de vorbării goale și lumești și glume proaste! Dorim așa de mult să fim veseli și să râdem din toată inima, ca un copil – dar când se fac glume murdare, atunci Domnul să-mi păzească limba și trăsăturile feței! Doar nu vreau să-L întristez pe Isus, căci altfel cum mă poate binecuvânta cu dragostea, credințioșia Sa și cu harul Său!

Trupul meu trebuie să fie un templu al lui Dumnezeu. Chiar dacă numai în inima noastră se ridică un gând rău, să ne îndreptăm imediat spre Domnul, ca să primim putere pentru a ne împotrivi atacurilor viclene ale diavolului. Ce repede se iscă un gând în cap, vine pe buze și apoi? Cât de scurt este adesea drumul de la vorbă la faptă!

V.

Domnul să ne păzească de un creștinism aparent! Este scris: „Rugați-vă neîncetat!” (1 Tesaloniceni 5,17.) „Orice faceți cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus, mulțumind prin El lui Dumnezeu Tatăl.” (Coloseni 3,17.) Deci, toată viața noastră trebuie să fie o viață de rugăciune și chiar în afara serviciului, când uităm așa de ușor de Domnul. De câte ori nu-i îndeamnă Domnul pe ucenicii lui în Ghetsimani: „Vegheați și rugați-vă ca să nu intrați în ispită”! Trebuie să veghem. „Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cel care veghează!” (Apocalipsa 16,15.) Noi, cei care Îi aparținem lui Isus, să alergăm permanent la crucea de pe Golgota. Când te gândești la Mântuitorul tău răstignit, care Și-a vărsat prețiosul sânge pentru tine, care a luat asupra Lui păcatele tale, poți tu atunci să iei parte la o vorbărie goală și lumească? Mai poți tu atunci să-ți schimonosești buzele la o glumă proastă? De s-ar osteni zilnic toți copiii lui Dumnezeu să urmeze Cuvântul scump al lui Dumnezeu în toate privințele, căci dacă nu trăim după Cuvânt suntem în mare primejdie să ne pierdem privilegiul evlaviei. Ca ucenic al lui Isus, vreau să mă gândesc la cuvântul care îndeamnă: „Ei au o formă de evlavie, dar îi tăgăduiesc puterea. Depărtează-te și de aceștia!” (2 Timotei 3,5.)

Creștinii care cred că aici s-a mers prea departe, să deschidă Cuvântul lui Dumnezeu; acolo vor găsi ce așteaptă Domnul de la noi. Oare nu scrie acolo: „Omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul pregătit *pentru orice lucrare bună*” ? (2 Timotei 3,17.) Noi trebuie să ne asemănăm mai mult cu Hristos, să creștem în chipul Lui, să creștem în sfințire. Oare nu este scris: „Căci Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințire”? (1 Tesaloniceni 4,7.)

Da, Domnul cere o predare totală, tocmai în starea noastră socială. Dar cum seriozitatea noastră sfântă este să facem totul cât mai bine, tot așa și lui Isus să-I arătăm întreaga credincioșie, atât în serviciu, cât și în afara serviciului. El ne dă tăria. „Credincios este Domnul, care vă va întări și vă va păzi de Cel Rău” și „Căci oricâte făgăduințe ale lui Dumnezeu ar fi, în El sunt da și în El sunt Amin.” – De câte ori nu ne atinge cuvântul serios: „Cine știe să facă bine și nu-l face, păcătuiește” (Iacov 4,17), de exemplu, în ceea ce privește rugăciunea la masă! Firește că vrem să acceptăm cu mulțumire tot ce ne dă Domnul din mâna Lui de har. Prin urmare, oare nu avem motiv să-I mulțumim Domnului și la masă? Să nu neglijăm rugăciunea la masă, fie că este în cercul camarazilor, fie că este în familiile ofițerilor, fie că este la vreo invitație!

VI.

Dacă vrem să fim ca ostași ai lui Hristos în lume, atunci nu vrem să fim lași, căci în Apocalipsa 21,8 este scris un cuvânt înfricoșător de grav pentru cei fricoși și lași. Are un copil al lui Dumnezeu voie să se teamă de batjocura unor camarazi? Tu nu dai înapoi nici în fața dușmanului, nici în fața vreunui obstacol din teren. Dacă ți s-ar reproșa că ești laș ca ofițer, atunci acesta ar fi cel mai grav reproș pentru un soldat. Deci, are voie un credincios să se lepede, din teamă, de Acela care ne-a iubit atât, care ne-a salvat din lanțurile lui satan, din puterea întunericului? Nu, un ofițer credincios trebuie să intervină cu bucurie pentru onoarea Răscumpărătorului său și să fie pregătit să suporte pentru El puțină batjocură, sau desconsiderare, sau aversiune. El spune: „De oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri.” (Matei 10,32-33.)

„Toți cei care vor să trăiască în evlavie în Isus Hristos vor fi persecutați;” aceasta a fost așa de la început și așa va rămâne până la sfârșit. Dar noi avem totuși în fața ochilor o țintă splendidă. Umbletul nostru trebuie să fie un umblet al păcii și al gloriei Mântuitorului nostru.

VII.

Când doi frați care se întorceau acasă au zărit casa tatălui lor, au vrut să vadă – așa povestește o pildă – care dintre ei va găsi drumul cel mai drept spre casa tatălui. Era zăpadă mare, așa că au putut să stabilească bine cui i se cuvine premiul. Unul a mers și a cumpănit fiecare pas, privind temător la picioare; el n-a privit decât din când în când spre casa tatălui. Celălalt a privit neabătut spre casa tatălui și a mers spre ea, nepierzând-o din ochi. Ajunși acolo, amândoi au privit înapoi. Cărarea celui dintâi era o linie în zigzag, cărarea celuiilalt era un drum frumos, drept. Vrem să mergem în zigzag? Firește că nu. În meseria noastră de ofițeri se spune chiar: înainte, fără a privi nici în dreapta, nici în stânga; inamicul stă în fața noastră; înainte, spre victorie! Tot așa și în calitatea noastră de creștini: privește în sus, la casa Tatălui tău, spre cer. Este neapărat necesar să croim un drum „drept” pentru a umbla într-un mod credincios, pentru a urma cuvântul apostolului: „să alergăm cu răbdare în alergarea care ne stă înainte, *privind țintă la Isus!*” (Evrei 12,1)

VIII.

Mi-am pus întrebarea: prin ce pot eu, ca ofițer convertit, să-I arăt credincioșie Domnului? „Cine rămâne în El, trebuie să umble și el cum a umblat Isus.” (1 Ioan 2,6) Așa că tot ce facem, vrem să face din inimă ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni. „Știți că veți primi de la Domnul răsplata moștenirii. Voi slujiți Domnului Hristos.” (Coloseni 3,24.) „Deci, fiindcă avem astfel de

făgăduințe”, Cuvântul lui Dumnezeu ne îndeamnă „să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, ducând până la capăt sfințirea în frică de Dumnezeu.” (2 Corinteni 7,1) Pentru mine este de o seriozitate sfântă să umblu astfel; de aceea nici nu va lipsi bațjocura și destulă ostilitate. Domnul să dea tărie tuturor ucenicilor Săi printre camarazii noștri, ca să putem să spunem împreună cu apostolul: „Bucurați-vă, întrucât aveți parte de suferințele lui Hristos, ca să vă bucurați nespuns de mult și la descoperirea slavei Lui. Dacă sunteți bațjocoriți pentru Numele lui Hristos, ferice de voi, fiindcă Duhul slavei și al lui Dumnezeu se odihnește peste voi.” (1 Petru 4,13-14.)

Dacă vreau să-I arăt Domnului credincioșie, trebuie să-mi urmez drumul cu capul ridicat, cu inima veselă, spre onoarea Domnului. Camarazii mei trebuie să observe că sunt cu adevărat fericit, nu numai fără griji, nu numai să suport mici umiliri pentru Domnul meu; nu, *într-adevăr fericit, laudându-L pe Dumnezeu din adâncul inimii*. Dar Domnul să dea putere tuturor camarazilor noștri, care sunt proprietatea Lui, ca să-I arate credincioșie. Puterea lui va locui peste slăbiciunea noastră. (compară cu 2 Corinteni 12,9.) Numai astfel pot să-I arăt credincioșie, ca ofițer, iubitelui meu Domn.

Nr. 3 De la întuneric la lumină

IV.

Un „căpitan pe mare”, încă și astăzi în serviciu, încercat și experimentat pe multe mări, este cu siguranță un martor bun pentru Isus. Lui nu-i poate replica nimeni că nu cunoaște viața practică. Oricine trebuie să fie de acord că el este experimentat în ea.

Deci un astfel de om, care a trecut prin ispitele vieții ca tânăr ofițer, care s-a angajat adesea ca bărbat încercat pentru onoarea Mântuitorului său, față de bațjocură și ostilitate, tot așa cum a apărut devotat, cu onoare și steagul împăratului său pământesc, un astfel de om povestește în cele ce urmează, cum a ajuns dintr-un om de lume, un copil al lui Dumnezeu.

El a trecut prin marea transformare pentru timp și veșnicie și a aflat că dragostea și atotputernicia lui Dumnezeu i-au condus viața la singura țintă sfântă: să devină proprietatea veșnică a lui Isus.

Călăuzirile lui Dumnezeu nu sunt după șabloane. Fiecare viață individuală este o operă minunată a dragostei și a înțelepciunii, fiecare este o lucrare originală.

Pe unul, Dumnezeu îl apucă în mijlocul valurilor plăcerii lumești și ale păcatului, îl aruncă la pământ ca să se intereseze de Dumnezeu; celuilalt, Dumnezeu îi zdrobește ce are mai drag, ca el să fie în stare să-L apuce pe Isus. El caută cu o dragoste care nu obosește niciodată – „până găsește”.

Minunate și mărețe sunt căile Lui! Cât este de sus cerul față de pământ, atât sunt de sus căile lui Dumnezeu față de căile noastre și gândurile Lui față de gândurile noastre. El să fie laudat!

„Pe când eram încă un tânăr ofițer de marină, căpitanul meu bănuia că aș avea înclinații religioase; de aceea m-a rugat, cu ocazia serviciului divin de duminică dimineața, să le citesc predica ofițerilor și echipajului.

Corabia noastră era la Malta, în portul La Valetta. Cititul se terminase; acum trebuia să urmeze rugăciunea „Tatăl nostru”; dar căpitanul meu se îndoia că aș putea s-o știu pe dinafară și de aceea îmi șoptea cuvintele la ureche. Aceasta m-a deranjat atât, încât am pierdut complet firul și a trebuit să tac brusc; așa că a rămas în sarcina ascultătorilor mei să termine rugăciunea fiecare pentru sine.

Trebuie să recunosc că, din nefericire, căpitanul avea o părere greșită că aș avea o orientare religioasă; chiar dacă aș fi putut să recit pe dinafară rugăciunea „Tatăl nostru”, totuși încă nu mă

rugasem niciodată *cu inima*. Pe atunci eram un bărbat cu concepții foarte lumești, nu năzuim la cele de sus, ci la cele de pe pământ. Eram mort în greșeli și păcate, făcând lucrurile voite și gândite de firea păcătoasă. (Coloseni 3,2; Efeseni 2,1-3.) În ciuda tuturor lucrurilor, exista o legătură între Dumnezeu și mine – *rugăciunile mamei mele*. Încă din copilărie nu m-am îndoit niciodată că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu și era dorința mea serioasă, ca în cele din urmă să pot ajunge în portul păcii.

Cu toate acestea, nu aveam o dorință mai adâncă după Dumnezeu. Aceasta a rămas tot așa și mai târziu, când m-am căsătorit. Dar când după 14 ani de căsnicie soția mea a murit și m-a lăsat singur cu trei fiice, atunci m-am trezit la realitatea înfricoșătoare că nu eram în stare să-mi cresc copiii în teama de Dumnezeu.

Am început să mă rog pentru o credință mântuitoare; doream ca Dumnezeu să vrea să mă transpună din împărăția întunericului în minunata Sa lumină. Pe atunci n-am înțeles că lucrarea de răscumpărare era încheiată și că pentru mine nu mai era nimic altceva de făcut din partea lui Dumnezeu. El trimisese deja pe Fiul Său ca să moară pentru păcatele mele, Cel drept pentru cei nedrepti.

Timp de mai muți ani n-am frecventat nici un serviciu divin, în afară de înmormântări, dar acum am început să merg regulat la biserică și mi-am închiriat locuri în două biserici.

Într-o zi am mers la o librărie. Deoarece se știa că mă interesează literatura duhovnicească, am fost întrebat dacă nu voiam să preiau revista „Christliche Herold”, un periodic religios din anul trecut. Altcineva îl comandase, dar nu l-a luat dintr-un anumit motiv. Am răsfoit câteva pagini și m-am decis să o iau. Din această revistă am aflat că activitatea creștină, de a câștiga suflete, se întinde peste tot pământul. Acum am înțeles că Biserica era una care însemna toate mădulele credincioase în trupul al cărui Cap este Hristos. Am citit despre mișcarea de evanghelizare din diferitele țări și am fost atins de faptul că o actriță norvegiană s-a convertit și acum propovăduia Evanghelia.

O vreme după aceea am citit într-un ziar că actrița venise în orașul nostru și ținea adunări. Curiozitatea mea m-a îndemnat să mă duc să ascult. Mă aflu pentru prima dată într-o hală misionară. Vorbitorul a povestit într-un mod foarte simplu povestea vieții ei și a convertirii ei; în timp ce vorbea, mi s-a luat vălul de pe ochi și L-am văzut pe Isus ca pe Mântuitorul meu personal și am înțeles că trebuie să vin de la întuneric la lumină și să mă predau lui Dumnezeu. Curând după aceea s-a convertit fiica mea cea mai mare, menajera mea și doi dintre slujitori; astfel a fost împlinită textual făgăduința: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și casa ta!” Domnul fie lăudat!

De atunci, și fiica mea cea mai mică l-a găsit pe Domnul, iar fiica mea cea mare a plecat în China ca misionară.

Convertirea mea a avut loc la sfârșitul lui ianuarie 1885; sunt fericit că pot mărturisi, că Dumnezeu m-a păstrat în credință prin puterea Sa. Privesc înapoi, la răscumpărarea deplină, care va fi descoperită în timpul din urmă, când se va arăta Isus. Câțiva ani, Domnul m-a folosit îngăduitor la locul de muncă, printre marinari; am aflat că este un privilegiu binecuvântat să fii în stare să spui altor oameni despre mântuirea în Isus.”

Nr. 4 Poșta redacției

A fost pusă întrebarea, dacă nu cumva creștinismul viu ar duce la aceea, - ca un soldat, dacă este într-o legătură apropiată, personală cu superiorul lui, înainte de toate ordonanța în relația cu șeful lui -, să fie uitată disciplina. Aceasta din urmă, așa s-a arătat, ar trebui să aibă loc cu atât mai degrabă, dacă un creștin credincios este ordonanță la un ofițer credincios, deoarece amândoi sunt frați după Scriptură.

Biblia prevede limpede această relație de viață.

„Toți cei care sunt sub jugul robiei să socotească pe stăpânii lor vrednici de toată cinstea, ca Numele lui Dumnezeu și învățătura să nu fie hulite. Iar cei care au stăpâni credincioși, să nu-i disprețuiască, pentru că sunt „frați”, ci să le slujească, cu atât mai mult cu cât cei care se bucură de binefacerile slujbei lor sunt credincioși și iubiți.” (1 Timotei 6,1-2)

Deci, aceasta este voia lui Dumnezeu, ca un creștin, care are privilegiul să slujească la un stăpân credincios, să țină seamă cu dublă venerație de disciplina relației rânduite de Dumnezeu. Mulțumim lui Dumnezeu că acest adevăr este trăit și de copiii lui Dumnezeu! Îl vom prezenta în două exemple din viața armatei germane.

I.

În anul 1865, pușcașul A. E. a venit ca ordonanță de ofițer la un locotenent care era credincios și de multe ori citea cu el Cuvântul lui Dumnezeu, atât cât permiteau împrejurările zilei, așa că inima acestui flăcău a fost atrasă la Isus.

Într-o zi, locotenentul i-a dat ordonanței lui o foaie de hârtie și i-a spus: „Ai mult timp; folosește-l ocazional pentru a-ți nota ce ai de făcut zilnic, ca să nu uiți nimic!” Au trecut câteva săptămâni și atunci a venit ordonanța la șeful lui și i-a predat o hârtie scrisă cu titlul: Instructaj pentru ordonanțele ofițerilor. Acest instructaj, care mai este și astăzi în mâinile locotenentului de atunci, începe cu cuvintele: „Fii mereu credincios și cinstit până la mormântul tău rece și nu te abate nici cu un lat de deget de la Cuvântul lui Dumnezeu!” Apoi este prezentată amănunțit datoria zilnică a ordonanțelor de ofițeri, începând cu încălzitul și aerisitul camerei de locuit, cu curățatul efectelor, cu pregătirea micului dejun. Ordonanța revine mereu la ideea că el poartă responsabilitatea pentru sănătatea șefului său. Apoi se ocupă de descrierea exactă a comunicărilor și așa mai departe.

Acest flăcău, care se ruga mult, era cunoscut printre camarazii șefului său pentru modestia și loialitatea lui exemplare.

El n-a împlinit numai în viață ceea ce a recunoscut și a scris pe hârtie că este datoria lui, nu, ci și-a pecetluit devotamentul cu moartea.

În bătălia de la Königgrätz, în atacul de la Lipa a rămas foarte aproape în spatele șefului său, pentru care se știa răspunzător în fața lui Dumnezeu și a fost rănit grav în coapsă printr-o împușcătură, la năvala infanteriștilor spre marginea satului. În urma acestei răni a murit în lazaretul din Löbau, în 29 iulie 1866.

Dumnezeu să dea tuturor ofițerilor noștri ordonanțe devotate, care se roagă, creștini convertiți, copii sinceri ai lui Dumnezeu! Astfel va fi bine pentru camarazii noștri; binecuvântarea lui Dumnezeu îi va înconjura și rugăciunile credinței ordonanțelor lor vor închide căile și locuința lor în fața multor păcate care acum au acces.

II.

Unul dintre cele mai iubite ordonanțe de ofițer din regiment era H. P., un cioban sincer din Westfalia, cinstit și drept.

Când intra în odaia unuia dintre camarazi, de multe ori își începea vorba după cum urmează: „Domnule locotenent! Domnul locotenent transmite domnului locotenent, dacă domnul locotenent ar vrea să fie așa de bun, să vină la domnul locotenent!” Această invitație și multe altele asemănătoare au fost recitate în dialectul autentic din Westfalia, cu mina cea mai serioasă; nici o glumă, nici o familiaritate cordială a vreunui ofițer tânăr n-a scos vreodată din echilibru disciplina acestui bărbat.

Acum să aruncăm o privire în viața lăuntrică a acestui soldat.

După ce a fost eliberat și a plecat acasă, superiorul lui a primit o sumă mică prin poștă, din Westfalia, trimisă anonim. Convins că ea nu putea proveni decât de la fosta sa ordonanță, a trimis banii înapoi și l-a întrebat ce vrea cu acea trimitere de bani. Răspunsul l-a primit curând: La turma lui, în orele lungi și singuratice, ciobanul își cercetase viața înaintea lui Dumnezeu și a

reflectat la anii serviciului său militar. Conștiința lui i-a amintit atunci, că uneori el i-a spart vase șefului său, fără să spună; acum voia să înlocuiască paguba.

De-ar înțelege fiecare dintre camarazii noștri, care a citit aceasta, câte ceva despre ce este în conștiința unui om care umblă înaintea lui Dumnezeu! Acolo ia naștere prin Duhul lui Dumnezeu o credincioșie și o noblețe de caracter așa cum lumea nu le cunoaște. Fie ca mulți dintre camarazii noștri, care nu cunosc inima oamenilor de rând din poporul nostru, să rămână feriți de eroarea că acolo s-ar găsi mai puțină noblețe de caracter decât la cei sus-puși și la cei educați.

Firește că atât la cei de jos, cât și la cei sus se găsește mult păcat, egoism și neloialitate. Cum ar putea fi altfel, de vreme ce toți suntem născuți sub robia păcatului! Dar dacă Duhul lui Dumnezeu preia domnia în viață, dacă Isus devine singurul Stăpân, atunci El dă naștere la ceea ce Îl proslăvește pe El înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor: smerenie, dragoste altruistă și credincioșie.

Nr. 5 Sub cununa de lauri și totuși lepros

Este o părere larg răspândită, că ținta creștinismului ar fi ca oamenii care au trăit după poftele inimii lor, după calculele lumii, apoi, la capătul drumului lor, dacă nu mai au nimic de pierdut aici pe pământ, să obțină o amnistie generală. Ei ar putea apoi cu acest certificat să pretindă intrarea pe porțile de mărgăritar ale cetății veșnice.

Oricât de adevărat este că păcătosul cel mai infam încă mai poate găsi în ultimele ceasuri ale vieții sale har și pace în rănile deschise ale lui Isus, Biblia dă totuși un alt răspuns la întrebarea: în ce scop și cu ce țintă a murit Fiul lui Dumnezeu pe crucea de pe Golgota? „Hristos a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care a murit și a înviat pentru ei.” (2 Corinteni 5,15) *Hristos voia să vadă reprezentată slava harului Său în mijlocul unei lumi pierdute, prin martori vii: poporul lui Dumnezeu.* Oameni, care ca toți ceilalți sunt născuți și au crescut în păcat, trebuiau să mărturisească cu umblarea și cu vorba acolo unde i-a așezat Dumnezeu, familiilor lor, tovarășilor de meserie și de muncă, ba chiar tuturor oamenilor cu care veneau în contact: L-am găsit pe Isus, am găsit iertarea vinei mele, viață nouă, biruință asupra păcatului, nădejdea sigură a slavei veșnice; știu că sunt un copil al lui Dumnezeu, știu că toată dragostea Tatălui este pentru mine. Orice evanghelist adevărat va recunoaște: „Dacă n-aș putea mărturisi această veste cu sinceritate și adevăr din adâncul inimii mele, atunci n-aș sta aici. Eu mărturisesc harul pe care l-am primit, de care am avut parte, care m-a mântuit din adâncurile păcatului și din vină, care m-a ridicat la inima Tatălui.”

Isus vrea să fie proslăvit în fața lumii prin martori vii. Niciodată păgânismul roman n-ar fi fost biruit de puterea crucii, dacă numai ici și colo, în odăile bolnavilor, oameni muribunzi ar fi adormit cu mângâierea iertării păcatelor. Nu, lumea trebuia să vadă creștini care trăiau pentru Isus și care erau pregătiți să-și dea viața pentru Isus. Dacă în fața fastului curții împărătește și în fața a 50 000-60 000 de spectatori ai amfiteatrului intra ceata copiilor lui Dumnezeu cu cântările lor de laudă, atunci vedeai oameni care Îl omagiau pe Cel prezent nevăzut, Cel răstignit și înviat. Cel răstignit era pentru ei mult peste orice putere de stat pământească și fast împărătesc. Toți acești spectatori știau aceasta, de la santinela pretoriană din fața lojei împărătești, până la cezarul însuși, de la sclavul care deschidea chepengul cuștilor leilor și al tigrilor, până la senatorii care ședeau în rândurile din față împreună cu soțiile și cu fiicele lor; toți știau: acești creștini, care erau aduși aici înăuntru, și-ar fi putut salva viața printr-un grăunte de tămâie, ca să aducă onoare divină chipului cezarului, dar n-au făcut-o. Credincioșia lor L-a proslăvit pe Isus, pe Nazarineanul disprețuit, cu moarte de martir. Acești bătrâni, aceste fecioare, aceste mame, acești tineri erau copii sinceri ai poporului lor. Ei fuseseră rugați fierbinte de dragostea rudelor lor să-și păstreze viața, să se supună pretențiilor religiei de stat, dar n-au făcut-o. Ei au trăit pentru Isus de

când au găsit pace și viața veșnică în rănile Lui, au fost ai Lui, fie stăpâni sau sclavi, fie ofițeri sau soldați, au fost numai în slujba Lui, Lui I-au fost credincioși. *Prin mărturia lor a fost biruită puterea mondială a Romei.*

Adevărul lui Dumnezeu are astăzi aceeași putere, și în prezent vedem revelată această putere. Peste tot unde creștinii credincioși trăiesc pentru Isus se aprinde focul. Cine are ochi, poate vedea aceasta în Germania. Unde se înalță spre Isus din inimă și din viață cântarea de omagiere, acolo sunt câștigate inimi pentru Isus.

Ție, Domn glorificat,
Lăudat de mii de îngeri,
Căruia neîncetat
Toți Îți vor da adorare,
Ție și noi ne-nchinăm,
Căci Tu pentru noi murit-ai,
Mântuirea dobândit-ai.
Azi noi Te glorificăm!

Sus, în slavă-a Te vedea
Cum Ți se dă adorare
Și mărirea pururi,
E dorința noastră mare.
Și acolo când vom sta
Veșnic proslăviți cu Tine,
Va vedea în noi oricine,
Doamne, numai slava Ta!

Sunt zile de binecuvântare. Evanghelia străbate cu putere prin poporul nostru. În ciuda democrației sociale și a materialismului, nimeni nu poate să împiedice acționarea cu putere a Duhului Sfânt. El recrutează martori pentru Isus chiar în corpul nostru ofițeresc și îi câștigă. El va binecuvânta și acum Cuvântul lui Dumnezeu spre această țintă, Cuvântul care ne așează în fața ochilor cum un erou nobil de război, împodobit cu cununa de lauri a multor biruințe, a devenit un om al lui Dumnezeu.

I. 2 Împărați 5,1-14

„Și Naaman, căpetenia oștirii împăratului Siriei, avea trecere înaintea stăpânului său și era mult onorat, căci prin el DOMNUL dăduse eliberare Siriei. Dar omul acesta tare și viteaz era lepros. Și sirienii ieșiseră în cete la o luptă și aduseseră captivă pe o fetiță din țara lui Israel. Ea era în slujba soției lui Naaman. Și ea a zis stăpânei sale: „Oh, dacă domnul meu ar fi la prorocul acela din Samaria, l-ar vindeca de lepra lui.” Naaman s-a dus și a spus stăpânului său: „Fata aceea din țara lui Israel a vorbit așa și așa.” Și împăratul Siriei a zis: „Bine, du-te și voi trimite o scrisoare împăratului lui Israel.” Și el a plecat și a luat cu el zece talanți de argint, șase mii de sicli de aur și zece haine de schimb. A dus împăratului lui Israel scrisoarea, care spunea: „Acum, când vei primi scrisoarea aceasta, iată, ți-am trimis pe slujitorul meu, Naaman, ca să-l vindeci de lepra lui.” După ce a citit scrisoarea, împăratul lui Israel și-a rupt hainele și a zis: „Oare sunt eu Dumnezeu, ca să omor și să înviez, de-mi trimite să vindec pe un om de lepra lui? Să știți dar și să înțelegeți că el caută prilej de ceartă cu mine.” Când a auzit Elisei, omul lui Dumnezeu, că împăratul lui Israel își sfâșiasse hainele, a trimis să spună împăratului: „Pentru ce ți-ai sfâșiat hainele? Lasă-l să vină la mine și va ști că este un proroc în Israel.” Naaman a venit cu caii și cu

carul lui și s-a oprit la poarta casei lui Elisei. Și Elisei a trimis un sol la el, spunând: „Du-te și scaldă-te de șapte ori în Iordan; și carnea ți se va face sănătoasă și vei fi curat.” Dar Naaman s-a mâniat și a plecat și a spus: „Iată, eu gândeam că vă ieși la mine, se va înfățișa el însuși, va chema Numele DOMNULUI Dumnezeului lui, își va duce mâna pe locul rănit și va vindeca lepra. Nu sunt oare râurile Damascului, Abana și Parpar, mai bune decât toate apele lui Israel? N-aș fi putut oare să mă scald în ele și să fiu curat?” Și s-a întors și a plecat plin de mânie. Dar slujitorii lui s-au apropiat să-i vorbească și au zis: „Părinte, dacă prorocul ți-ar fi cerut un lucru greu, nu l-ai fi făcut? Cu atât mai mult trebuie să faci ce ți-a spus: „Scaldă-te și vei fi curat.” S-a coborât atunci și s-a cufundat de șapte ori în Iordan, după cuvântul omului lui Dumnezeu; și carnea lui a devenit iarăși cum este carnea unui copilăș și el era curat.”

Prin Naaman dăduse DOMNUL biruința sirienilor. *Biruința vine de la Domnul*. Dumnezeu o spune; este o realitate. „Calul este pregătit pentru ziua bătăliei, dar biruința este a DOMNULUI.” (Proverbe 21,31.) Naaman a fost unealta lui Dumnezeu. Firește că poporul și împăratul Siriei nu-L cunoșteau pe Dumnezeu; ei îl vedeau numai pe eroul lor național, îl iubeau și-l cinsteau cum se cuvenea. Dacă în zi de sărbătoare împăratul mergea în templul idolului Rimon, atunci se sprijinea în fața întregului popor pe mâna acestei căpetenii a oștirii sale, căci împăratul își dădea seama că puterea și strălucirea coroanei lui se bazau pe faptele și serviciile acestui mare războinic. Dar în mijlocul atâtor onoruri înalte și a întregii străluciri, în viața lui Naaman era o taină întunecată, o suferință adâncă: *era lepros*. Laurii multor victorii i-au împodobit creștetul – dar inima lui suspina conștiință de această boală, care distruge totul. Lumea vedea armura strălucitoare de război și mantaua fluturând, dar nu vedea lepra ascunsă.

Câte taine dureroase ale păcatului nu sunt adesea acoperite de strălucirea exterioară! De câte ori nu locuiește în spatele feței mândre sau zâmbitoare, în puterea și în frumusețea ei, în spatele ochilor strălucitori: taina unei inimi nefericite, care suspină după pace – ba chiar robia păcatului! De câte ori averea, datoriile, chinurile conștiinței, lipsa de pace a inimii nu și-au întins aripile întunecate peste un om, care merge în galop în fața frontului, aparent în strălucire, putere și vigoare! De câte ori n-a ridicat mâna paharul în cercul camarazilor – întors acasă, l-a apucat disperarea pe omul aparent fericit - și deodată, ca un trăsnet din seninul cerului a picat în cercul camarazilor vestea unei sinucideri! Câte unul poartă cununa de lauri a recunoștinței, a destoiniciei, a veseliei, a popularității; aparent totul este bine – deodată necazul, mâhnirea adâncă a inimii devine evidentă; el era lepros și n-a văzut nimeni și nimic unde s-ar găsi tămăduire.

Să actualizăm ce este lepra, această boală care progresează de nestăvilit. Doisprezece, până la optsprezece ani durează lungul drum al suferinței unui lepros, începând din ceasul în care este recunoscută boala, până când moartea încheie lungul chin pământesc. Naaman și soția lui știau aceasta foarte bine. În Siria existau destui bolnavi de felul acesta, care erau izgoniți din casă și familie, de la locul de muncă și meserie. Erau văzuți în afara orașelor și a satelor, șezând în fața colibelor lor, stând departe de drum, cu membrele mutilate, cu fețele desfigurate de boală. O soartă cumplită! Nu degeaba era aruncat afară, după legea mozaică, un om care era *declarat lepros de către preot, trebuia să plece cu hainele sfâșiate și cu strigătul tânguitor: Necurat! Necurat!* Nici un doctor și nici un tratament nu puteau vindeca lepra. Lucrul acesta l-au stabilit unanim în conferințele de lepră chiar și acum oamenii de știință germani. Toată Biblia este străbătută de acest adevăr: lepra este o imagine a bolii atotdistrugătoare, incurabile a păcatului. Această alungare pământescă în chin și durere este o imagine a morții veșnice, a sortii infinit de triste care îl așteaptă în veșnicie pe păcătosul pierdut.

Naaman nu voia să evite nici un efort și nici o cheltuială pentru a împiedica extinderea leprei lui; boala devora mai departe, îi otrăvea trupul, învenina orice bucurie atât în cercul familiei, cât și în învâlmășeala luptei care vuia, în liniștea nopții sau la festivitățile împăratului; peste tot îl însoțea această conștientizare: sunt condamnat la moartea înfricoșătoare a leprei.

În casa lui era o sclavă sărmană, nebăgată în seamă, prinsă cândva în Israel de către cetele de năvălitori sirieni. Și această sclavă avea o taină, dar nu una deprimantă, ci una care ferește: ea

Îl cunoștea pe Dumnezeu și calea mântuirii, care era oferită în Elisei, slujitorul binecuvântat al DOMNULUI. Deoarece cunoștea mântuirea lui Dumnezeu, ea trebuia să devină o binecuvântare pentru casa în care calea lui Dumnezeu a dus-o ca sclavă. Căile lui Dumnezeu cu ai Săi sunt întotdeauna căi de binecuvântare; Dumnezeu nu greșește niciodată; El este desăvârșit în înțelepciune și desăvârșit în dragoste.

Ce lucru minunat este dacă stă undeva un copil din poporul lui Dumnezeu, care cunoaște această taină fericită, care Îl cunoaște pe Isus, pe Mântuitorul care poate vindeca lepra păcatului, complet, pentru totdeauna.

Ce cuprinde întrebarea: Îl cunoști pe Isus? Îl cunoști pe Prietenul și Doctorul păcătoșilor, pe Cel care ajută, pe Cel care mângâie în orice necaz, Soarele vieții. *Îl cunoști?* Îl cunoști ca pe Împlinitorul rugăciunilor tale, ca pe Domnul tău prezent, atotputernic, care te iubește? Îl cunoști ca pe Destinația căii tale? Căci aceasta este El pentru oameni. Toți trebuie să apară înaintea Lui; ai Săi, cei care Îl cunosc, vor avea parte împreună cu El de slava Lui; cei care L-au disprețuit vor vedea în El cu spaimă pe Judecătorul lor.

Un creștin care are nădejdea vie spune: Încă o vreme foarte scurtă și atunci voi fi la Domnul, atunci totul va fi minunat – până atunci vreau să fiu loial, pentru ca Isus, Domnul meu, să fie lăudat prin tot comportamentul meu.

Tânăra sclavă a fost în fața oamenilor membrul cel mai insignifiant al familiei, dar în privința acestui necaz adânc a ajuns un izvor de binecuvântare, un îndrumător spre mântuire. Aici putem să recunoaștem câte ceva despre ceea ce este un copil al lui Dumnezeu, care stă în dragostea lui Dumnezeu, în mijlocul copiilor lumii. Despre el se spune: „Ești binecuvântat și vei fi o binecuvântare!” Nu dușmănie și ură, nu, dragoste și îndurare a adus această sclavă aceluia care o țineau în sclavie. Ea este un exemplu frumos pentru creștinii credincioși; și aceștia stăruiesc privind pe oamenii neconvertiți, care sunt aproape de inima lor: Ah, dacă v-ați duce la Isus! Acolo este tămăduire și pace pentru voi. „Oh, dacă domnul meu ar fi la prorocul acela din Samaria, l-ar vindeca de lepra lui.” Cum răsună din aceste cuvinte dragostea inimii care poartă și ea suferința și dorește fierbinte salvarea!

Sfatul slavei a găsit inimi ascultătoare. Nu-i de mirare, căci nu exista nici un leac în lume. Așa că Naaman s-a sculat și a pornit cu tot ceea ce putea să ofere un om bogat, nobil, distins, pentru a cumpăra o mare favoare: un convoi întreg de care, cai și servitori, o scrisoare a împăratului și sume de bani, care în banii noștri se ridică aproximativ la 350 000 de mărci.

Nici astăzi nu fac altfel oamenii care au ajuns la cunoștința stării lor pierdute în păcat. Omul vrea să-I aducă ceva lui Dumnezeu: unii jertfe și daruri, ceilalți: fapte bune, moralitate, servicii, participare la străduințele creștine. Dar oricât de binecuvântate ar fi aceste lucruri, ele sunt totuși fără valoare, în măsura în care este vorba despre împăcare și pace cu Dumnezeu. Acolo nu ne poate ajuta *decât Isus*. La lucrarea desăvârșită pe care a făcut-o Isus pe cruce pentru noi, nimeni nu poate să adauge ceva. Această lucrare înfăptuită trebuie apucată prin credință. Noi trebuie să fim mântuiți *prin har*, nu putem să-I aducem *nimic* lui Dumnezeu, decât *mizeria păcatelor noastre*. Dar această cale nu-i place inimii firești. Mulți trebuie, ca și Naaman, să facă întâi experiențe profunde despre neputința lor, înainte să apuce harul bogat al lui Dumnezeu în ceasul binecuvântat. Prin umilințe aspre se coboară tot mai mult și mai mult. Omul trece prin multe intenții bune distruse, prin multe căderi și sculări, până când zace gol și descoperit în țărână înaintea lui Dumnezeu și strigă: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” Poarta este strâmtă, nimeni nu poate trece prin ea, decât un sârman păcătos gol, aplecat; el trebuie înainte să lase jos bagajul faptelor sale bune, trebuie să recunoască și să mărturisească cu convingerea inimii adevărul că el este pierdut, necurat, stricat. Dar dacă un om a ajuns la întrebarea: „Ce se va alege de mine, păcătosul pierdut?” atunci el a pășit pe drumul pe care poate fi ajutat. Atunci el este un subiect potrivit pentru îndurarea lui Isus, care n-a venit să-i cheme la pocăință pe cei dreapți, ci pe cei păcătoși.

Nu împăratul din Israel, la care a ajuns Naaman prima dată, ci Elisei a fost salvatorul dat de Dumnezeu; în fața ușii lui trebuia trimis Naaman. Nici creștinii credincioși nu-l pot ajuta pe păcătos, dar îi pot arăta ușa corectă. Ei pot face ce au făcut odinioară acei patru bărbați, când l-au adus la Isus pe prietenul lor artritic, pe patul lui. Când a zăcut la picioarele lui Isus, atunci ei făcuseră destul, mai mult nu puteau face și nici nu era necesar mai mult. Sărmanul lor prieten era acolo unde putea avea parte de ajutor. Copiii lui Dumnezeu pot și trebuie să conducă suflete la Isus; dacă un păcătos zace la picioarele lui Isus, atunci el este deja destul de departe. Multe căi sunt recomandate și multe mijloace sunt folosite pentru a îndrepta un păcătos, dar există o singură cale care duce la viață și această Cale este Isus.

Naaman a venit cu suita lui strălucitoare, cu carele lui, cu aurul și argintul lui și a oprit în fața casei lui Elisei; într-adevăr, imaginea izbitoare a unui păcătos, care stă înaintea lui Dumnezeu cu propria lui dreptate. Era ceva serios pentru el, voia să scape de lepra lui, altfel nu-i erau de nici un folos toate bogățiile, toată cinstea. Dar ce surpriză! Elisei n-a venit la ușă, nu l-a salutat, n-a cerut de la el nici un istoric al bolii, numai mesajul: „Du-te și scaldă-te de șapte ori în Iordan!” Ce umilință profundă pentru mândrul erou de război! Tot ce era el și adusesese nu valora nimic. Atunci Naaman a devenit mânios și a plecat. Cu el seamănă mulți care sunt dispuși să facă tot posibilul pentru a se face plăcuți lui Dumnezeu și să-I ofere omagii lui Isus. Dar dacă eul lor, adică ceea ce sunt ei în fața oamenilor, urmează să fie zdrobit, atunci devin mânioși. Ei vor să se întoarcă atunci în țara nașterii lor pământești, unde, după cum cred ei, există izvoare de tămăduire mai bune, clinici mai vestite și mai prețuite decât în învățătura simplă a Bibliei. Acolo există fapte și strălucirea religiozității omenești, intenții bune, educația unui caracter mai nobil, abnegație. Dar aici păcătosul trebuie să se smerească gol și descoperit înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, să ia har, iertare și viața veșnică din îndurarea divină, liber și gratis.

Harul nu permite ca Naaman să se întoarcă în pierzare. Evident că Naaman a semănat dragoste, bunătate și bunăvoință printre slujitorii lui – acum secera ce semănase; aceasta este legea Împărăției dumnezeiești. În ceasul hotărâtor, stăruința plină de dragoste a slujitorilor săi l-a mișcat pe bărbatul mândru. „Părinte!” așa i se adresează. Ce frumos! Aici vedem cât de nobil era Naaman ca om. Rugămintele slujitorilor lui au biruit mândria și încăpățânarea lui. El a trebuit să se dea jos din car sub ochii slujitorilor lui, să-și dezbrace hainele strălucitoare și să stea în fața ochilor oamenilor ca un sărman lepros. Da, acum vedeau toți cât de bolnav și de mistuit era corpul lui Naaman. Acolo nu mai stătea mândrul erou de război, ci stătea sărmanul, leprosul Naaman, căutând salvare. Ferice de el, căci avea în fața lui torentul în care era tămăduirea!

Dar ce va însemna pentru aceia care s-au învelit aici cu mantia virtuții și a dreptății omenești, cu prestigiul lor omenesc? Și ei vor sta înaintea lui Dumnezeu și a lumii întregi, goi în păcatele lor. Toată viața va fi descoperită în fața scaunului de judecată al lui Hristos, gândurile, faptele, acțiunile. Lucrul acesta îl vom vedea în lumina lui Dumnezeu, când cei admirați de lume și de ei înșiși vor sta acolo cu mizeria păcatului lor. Atunci va fi văzut tot ce au fost cu adevărat în mândria lor nemărginită, în ura lor, în egoismul lor, în încrederea lor în bani, în teama lor de oameni, în vrăjmășia față de Isus și de mărturisitorii Lui. Câtă dragoste înșelată, cât jurământ de fidelitate călcat, minciuni și ipocrizie se vor vedea atunci! Ce mare este harul lui Dumnezeu, care îl cheamă pe păcătos acum, în timpul de har, ca să-l scape de vină, dar ce mare este nebunia și orbirea oamenilor, care nu vor să se plece aici în fața dragostei lui Dumnezeu și de aceea pășesc în veșnicie cu povara păcatului lor!

Naaman, biruit de dragoste, s-a scufundat de șapte ori în Iordan, exact după cuvântul prorocului. Întrebarea este: de ce tocmai de șapte ori? El s-a supus mărturiei lui Dumnezeu în ascultarea credinței. După ce a ieșit a șaptea oară din apă, carnea lui n-a fost cum este carnea unui bărbat care s-a însănătoșit, ci cum este carnea unui copilăș, așa de proaspătă și de curată.

De șapte ori era stropit sângele jertfei pe cel lepros în ziua curățirii lui; de șapte ori era stropit sângele înaintea DOMNULUI în Sfânta Sfintelor, în marea zi a ispășirii. Acestea au fost prototipurile divine. Hristos a intrat cu propriul Său sânge în Locul Preasfânt, după ce a obținut o

răscumpărare eternă; sângele Lui curăță conștiința celui credincios pentru totdeauna. (compară cu Evrei 9,11-26.) Acesta este desăvârșirea divină.

Păcătosule, scufundă-te cu lepra incurabilă a păcatului tău, prin credință, în puhoiul de har al sângelui lui Isus! Vei primi o viață vindecată și fără pată, o viață nouă în putere. Despre tine va fi scris cuvântul de har: „căci le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor.” (Ieremia 31,34)

Ce a adăugat omul la Cuvântul lui Dumnezeu, aceea nu poate decât să întunece calea. Calea mântuirii și a nașterii din nou este atât de simplă, încât poate s-o înțeleagă și să meargă pe ea orice copil care se supune smerit Cuvântului lui Dumnezeu. Coboară cu lepra păcatului tău din carul măreției tale omenești și a pretențiilor tale, dezbracă hainele mândriei tale! Nu te întreba ce vezi, nu te întreba ce simți, coboară în puhoiul de har, scufundă-te complet în el! Privește la crucea de pe Golgota, unde Hristos a îndurat în locul tău judecata dreaptă! Sângele Lui a curs pentru tine. Dumnezeu L-a judecat pe Isus în timp ce El era împovărat cu păcatul meu și al tău, cu vina mea și a ta. Judecata asupra întregii mele vini este executată pentru totdeauna. Cel credincios este liber de judecată: Dumnezeu o spune: „*Cine crede în El nu este judecat.*” (Ioan 3,18) Aceste realități ale dreptății și ale harului divin sunt Iordanul, în care va fi luată lepra păcatului său oricărui om care crede. El se ridică de acolo ca un om nou născut, la o viață nouă. În acest Iordan este tămăduire, dar în nici o altă apă din această lume nu este, oricât de vestite printre copiii lumii ar fi râurile Abana sau Parpar.

Ce prețios este că Cuvântul lui Dumnezeu ne-a prezentat în această întâmplare un erou de război, care a trebuit să se supună cuvântului lui Dumnezeu în necazul lui incurabil și a fost binecuvântat. Biblia nu duce lipsă de asemenea exemple. Da, putem spune că Dumnezeu n-a dat pentru nici o altă categorie profesională atât de multe exemple și dovezi istorice ale dragostei Lui căutătoare și ale harului Său salvator, ca pentru categoria profesională a ofițerilor. Sfânta Scriptură relatează mântuirea unui sfetnic al soborului (Iosif din Arimateea), a unui învățător al legii (Nicodim), a unui șef al vameșilor (Zacheu) și a unui vameș (Levi), a unui doctor (Luca), a unui mareșal al curții (vistiernicul împărătesei Candace), dar ea povestește și despre trei mărturisitori credincioși ai lui Isus, care erau ofițeri: un sutaș din Capernaum, ostașul de sub cruce și Corneliu. Și printre credincioșii Vechiului Testament, care sunt prezentați în Evrei 11 ca modele, războinicii au superioritatea numerică: Iosua (Evrei 11,30), Ghedeon, Barac, Iefta (Evrei 11,32). Isus a avut în toate timpurile mulți mărturisitori credincioși printre ofițeri. El i-a avut deja în oștirea împărătească a Romei, care are așa de multă asemănare cu oștirea germană din prezent. Din zilele prigoanei a fost păstrată o piatră de mormânt în catacombe, cu următoarea inscripție: „În timpul lui Adrian, împăratul, a murit Marius, tânărul comandant al soldaților, care a trăit destul de mult, deoarece a decedat pentru Hristos. El și-a dat sângele și viața și în sfârșit se odihnește în pace. Cu lacrimi și teamă vedem aceasta ... la idele⁴ lunii a șasea.” Iată unul dintre acei mulți mărturisitori ai lui Isus, credincioși până al moarte, din marea armată romană. Cândva îi vom vedea pe toți în slava lui Dumnezeu. Ei vor sta în fața ochilor noștri, împodobiți cu cununa vieții veșnice, cu laurii victoriei.

Nouă ne este mai ușor să fim mărturisitori ai lui Isus în armata germană. Harul lui Dumnezeu ne face să avem parte de zile în care Duhul Său bate puternic la ușa inimii întregului nostru popor. Domnul vrea să aibă mărturisitori credincioși și în corpul nostru ofițeresc, pentru care Isus înseamnă mai mult decât orice. Și îi va avea. Nu spun că ar fi de așteptat ca întregul corp ofițeresc să se plece sub Cuvântul și sub harul lui Dumnezeu. Chemarea Armatei Salvării: „Germania pentru Isus!” are cu siguranță intenții bune, dar este o utopie nebiblică. Dar voia lui Dumnezeu este aceasta, ca din poporul german, de asemenea din corpul ofițeresc german să fie aduși la Isus toți cei pe care Tatăl vrea să-i dea Fiului, toți cei care se lasă într-un fel atrași la Isus. Duhul lui Dumnezeu va face loc pentru Evanghelie. Vom apuca să vedem că mărturisitorii

⁴ **IDE** s. f. pl. Nume dat zilei a cincisprezecea din lunile martie, mai, iulie și octombrie și zilei a treisprezecea din celelalte luni din calendarul roman. – Din fr. **ides**, lat. **idus**. (n. tr.)

credincioși, care își smeresc toată viața sub Cuvântul și voia lui Isus, care își urmează drumul rugându-se, nu vor mai fi priviți ca niște apariții ciudate, insuportabile. De asemenea, lumea va trebui să recunoască faptul că creștinii credincioși nu sunt nici incapabili, nici nevrednici să stea în slujba armelor împăratului lor pământesc. Distracțiile acestei lumi, de care creștinii credincioși se despart, nu au nimic de-a face cu slujba armelor și cu adevărata camaraderie. Ofițerii credincioși, care Îl mărturisesc pe Isus, sunt ca acea sclavă mică, un izvor de binecuvântare și de mântuire, ei sunt oameni preaiubiți și binecuvântați ai lui Dumnezeu.

II. 2 Împărați 5,15-19

„Și Naaman s-a întors la omul lui Dumnezeu cu toată suita lui. Când a ajuns, s-a înfățișat înaintea lui și a zis: „Iată, cunosc acum că nu este Dumnezeu pe tot pământul, decât în Israel. Și acum, primește, te rog, un dar din partea slujitorului tău.” Dar Elisei a spus: „Viu este DOMNUL, înaintea Căruia stau, că nu voi primi.” A stăruit de el să primească, dar el n-a vrut. Atunci Naaman a zis: „Dacă nu, te rog îngăduie să se dea slujitorului tău pământ cât pot duce doi catâri; căci slujitorul tău nu va mai aduce nici ardere-de-tot, nici jertfă altor dumnezei, ci numai DOMNULUI. Iată, totuși, ce rog pe DOMNUL să ierte robului tău: când stăpânul meu intră în casa lui Rimon să se închine acolo și se sprijină pe mâna mea, mă închin și eu în casa lui Rimon; să ierte DOMNUL pe robul tău, pentru lucrul acesta.” Elisei i-a zis: „Du-te în pace.”

Sentimente de cea mai profundă recunoștință l-au determinat pe Naaman să se întoarcă la casa prorocului. Acum nu are nimic de cerut, are numai de mulțumit. Duhul lui Dumnezeu l-a mânat să se pună cu tot ce are în slujba lui Dumnezeu, de a cărui minune tocmai avusese parte. El a mărturisit în fața prorocului și a slujitorilor lui, că nu există pe tot pământul un alt Dumnezeu decât DOMNUL. El a cerut pământ din țara făgăduinței cât pot duce doi catâri, ca să construiască în țara lui un altar pe pământ sfânt. El și-a exprimat dorința inimii, să nu mai aducă jertfe nici unui alt Dumnezeu, decât DOMNULUI. Elisei a refuzat să primească vreun dar de la Naaman. Naaman trebuia să se întoarcă acasă cu experiența harului desăvârșit și fără plată al lui Dumnezeu. El trebuia să-și ia aurul și argintul așa cum le-a adus; numai un lucru trebuia să lase în urmă: lepra lui, tristețea profundă a inimii lui, priveliștea deznădăjduită a unei morți nemângâiate. Ce frumos se dezvăluie aici harul fără plată al lui Dumnezeu! Omul nu poate să aducă nimic altceva, decât păcatul și suferința lui; aceasta preia Dumnezeu de la el: toată povara; Dumnezeu îl face fericit, tare în nădejde și în bucurie și îl trimite astfel înapoi în lume, pentru a mărturisi acolo că Dumnezeul plin de har are numai gânduri de îndurare pentru păcătosul pierdut.

Calea mântuirii este o cale spre pace și bucurie, spre lumină și putere. Dacă ici și colo sunt văzuți creștini triști, aplecați, apăsați, atunci este fie pentru că ei nu cunosc mântuirea completă, fie pentru că ei nu umblă în mod credincios pentru Domnul. Atunci lumea spune: „Priviți ce jalnic! Atunci, nouă ne merge totuși mai bine în lume!” Aceasta este o eroare. Dar mergeți în casele copiilor lui Dumnezeu și convingeți-vă! Vă spun precis că acolo veți găsi: oameni veseli, fericiți, mângâiere în suferință, ajutor în nevoie, cântări de laudă la paturile de moarte, nădejde și încredere chiar și în zilele întunecate. Dumnezeu prezent, atotputernic, credincios este chiar o realitate: El este Persoana prezentă, superioară, atotputernică în mijlocul a lor Săi. Isus le-a promis alor Săi: *bucurie deplină!* Cine dorește acest har nu are nevoie să-l cumpere, să-l plătească cu daruri și jertfe – *liber, gratis, din har!* stă scris despre comorile casei lui Dumnezeu.

Dar Dumnezeu dorește un singur lucru: să-I fie date inima și viața. El vrea ca copiii lui Dumnezeu, iertați, să stea în mijlocul acestei lumi pierdute și cu concepții pământești și să mărturisească: „Am venit la Isus nenorocit, deznădăjduit și sărac, n-au reușit să mă mângâie nici onorurile mele, nici gloria mea, nici banii mei și nici fericirea familială, până n-am venit la Isus.

Atunci am devenit vesel și liber. Povara mi s-a luat de pe inimă, harul și-a început lucrarea și eu am devenit fericit; acum nu mai pot să aduc jertfe nici unui idol, trebuie să-L mărturisesc pe Mântuitorul meu. Idolii pentru care am trăit și cărora le-am slujit mai înainte, eul meu, egoismul meu și lumea, zădărnicia și lauda ei, toate le-am distrus.” Firește că asemenea creștini nu sunt de găsit ca nisipul la mare. Domnul Însuși îi numește: ceata mică. El spune: „*Puțini* sunt cei care află calea îngustă.” Este adevărat, oricât de paradoxal ar suna, că în creștinătate există creștini care n-au văzut încă niciodată un creștin, adică un astfel de om, care tot ce face în viața zilnică, să facă spre onoarea lui Isus, a cărui conștiință să fie legată de Stăpânul prezent al vieții lui.

Îi vedem pe mulți care vor să fie evlavioși, oameni temători de Dumnezeu, care simt povara păcatului lor și care chiar vor să fie mântuiți. Glasul conștiinței lor este destul de puternic pentru a-i mișca din când în când; atunci își pun socotelile în ordine cu Dumnezeu, cum cred ei – aceasta este ceva serios pentru ei. Ei nu mai vor să ia cu ei pe drumul vieții chipurile amenințătoare ale acuzatorilor lor și cu nici un preț să le ia cu ei în veșnicie; ei spun: „Vreau să scap odată de vina aceasta, de povara aceasta,” și Dumnezeu îi convinge că El este pregătit în har să ia de pe inima lor orice vină.

Dar abia s-a petrecut aceasta, că ei se grăbesc înapoi la locul de unde au venit. Ei nu vor să vadă prăpastia veșnică dintre copiii lui Dumnezeu și copiii lumii. Nu vor să lase nimic din onoarea lor în fața lumii, nu vor să renunțe la distracțiile lor, la amuzamentele și desfătările lor; prietenii lor lumești de până acum și relația lor trebuie să continue netulburate. Ziarul rămâne pentru ei mai interesant decât Biblia. Isus nu este subiectul inimii lor, posesiunea lor pământească rămâne pentru ei mai importantă decât moștenirea din cetatea veșnică; copiii lor sunt educați după felul strămoșilor, așa că despre viața lor nu este scris: „*Numai Isus este Stăpânul meu.*” Onoarea în fața oamenilor este pusă mai presus decât cinstea lui Dumnezeu. Chiar dacă omul nu îndrăznește să rostească principiul: „Mai bine mort decât fără onoare” – totuși îl respectă. Decizia este întotdeauna pusă în discuție: „Ce datorez datinii? Ce pretinde lumea de la mine?” Ce spune și vrea Isus nu este decisiv. Astfel sunt purtați acești creștini, în curentul puternic al acestei lumi, ca niște pești morți în marea veșniciei. Ei vor, desigur – dar în toate problemele decisive nu vor totuși, de fapt. Ei n-au înțeles cât de scump a fost prețul pe care l-a plătit Fiul lui Dumnezeu ca să-i mântuiască pe păcătoși.

Mulți oameni din clasa socială distinsă își imaginează că tocmai în relațiile lor ar fi deosebit de greu să se așeze cu totul, ca mărturisitori ai lui Isus, de partea Acestuia, să se rupă de esența, de pretențiile, de obiceiurile lumii. Aceasta este o eroare. Pentru grenadier, în camera lui de cazarmă este la fel de greu. De foarte multe ori se aude acolo discuția: „Câtă vreme sunt aici, printre soldați, este imposibil să-L urmez pe Isus pe calea cea îngustă.” Întrebă-i pe muncitorii unei fabrici mari, întreabă-i pe bărbații tineri din sat, întreabă-l pe negustorul tânăr; toți spun: „În împrejurările în care mă aflu aici este imposibil să-L urmez pe Isus ca mărturisitor al lui Hristos.” Firește că la oameni este imposibil, dar la Dumnezeu, nu. Stăpânul acestei lumi a avut grijă să nu existe nici o meserie unde să fie posibil; dar Domnul a purtat de grijă ca orice copil al lui Dumnezeu, care dorește să trăiască cu dorința inimii pentru Mântuitorul lui, să găsească în fața picioarelor lui o cale croită.

Și privirile lui Naaman au plecat din casa lui Elisei spre Damasc. În acest ceas hotărâtor al vieții sale, satan i-a zugrăvit un tablou în fața ochilor. El a văzut cum după obicei trebuia să-l însoțească pe împărat în drumul lui solemn la templul idolului Rimon. Ce clipă! El trebuia să-și ia în primire locul în fața întregului popor și al trupelor, ca cel mai distins slujitor al coroanei și al patriei. În îndeplinirea obligației sale de serviciu, el trebuia să se plece în fața chipului idolului. Tocmai acum promisese solemn că va cinsti numai pe DOMNUL. În această împrejurare era chiar imposibil să-L mărturisească pe DOMNUL și să-i refuze idolului închinarea. Ce conflict al îndatoririlor! Oare să fi fost vindecăt de lepra lui tocmai de aceea, pentru a pierde acasă onoarea, prestigiul și poziția printr-o rupere bruscă cu concepția tradițională? Este imposibil ca aceasta să fie intenția lui Dumnezeu. Dar ca bărbat și soldat

cinstit, nu voia să se prefacă. El i-a spus omului lui Dumnezeu: În acest singur punct nu pot să scap, aici trebuie să mă acomodez împrejurărilor; vezi chiar tu greutatețile inevitabile și de neînvins.

Cu siguranță că ochii lui Elisei s-au odihnit cu dragoste pe omul minunat, pe care harul lui Dumnezeu l-a restabilit la o viață nouă prin cuvântul lui Elisei. El putea să înțeleagă așa de bine gândurile lui Naaman, căci el însuși a avut în viața lui destul de-a face cu împărați și soldați. Dar Elisei nu era un om al compromiselor, el Îl cunoștea pe Dumnezeu ca pe Dumnezeul oricărui adevăr și har, de aceea i-a răspuns lui Naaman: „*Du-te în pace!*” El spune: Nu-ți face griji; nu-l lăsa pe vrăjmaș să-ți zugrăvească munți de greutateți în fața ochilor; urmează-ți drumul în pace, ai încredere în Dumnezeu! Dumnezeul care în puterea și în harul Său ți-a luat lepra, ți-a dat o viață nouă, Acela are și puterea să te treacă biruitor prin toate acele ispite, ca mărturisitor devotat al Domnului.

Această istorie este de o inestimabilă valoare, prețioasă și plăcută pentru mărturisitorii lui Isus din categoria profesională a ofițerilor. Cine și-a urmat drumul prin lume ca mărturisitor al lui Isus, acela știe că Elisei a spus tocmai vorba de care noi avem nevoie: „*Du-te în pace!*” Nu te preocupa cu greutatețile viitoare, lasă-le în seama Domnului; ai grijă numai ca tu să fii găsit credincios în ziua de azi, în ceasul prezent. Fii convins că ochiul Domnului se odihnește cu dragoste și pace pe tine. El are un drum pe care tu poți să mergi. „Este o cărare pe care pasărea de pradă n-o cunoaște, ochiul vulturului n-a zărit-o, cele mai mândre animale n-au călcat pe ea și leul fioros n-a trecut pe ea.” (Iov 28,7-8) Cine se bazează astfel pe Domnul, cu încrederea credinței, acela este condus pe drumul lui spre câte un zid stâncos făcut din greutateți; nici o poartă nu se vede în el; zidul se înalță amenințător și întunecos. Dar abia se apropie copilul lui Dumnezeu, călăuzit de mâna lui Isus, că el și vede o poartă deschisă. Cel care a trecut prin ea găsește dincolo bucurie, laudă și slavă pentru Domnul lui atotputernic și credincios. Vrăjmășiile, greutatețile, ezitățile sunt dintr-odată neputincioase. Calea pe care Domnul o are pentru copilul Lui iubit, ochiul păsării de pradă n-a aflat-o spionând, iar satan, leul, n-a avut voie să pășească pe ea.

Da, este adevărat, stăpânul acestei lumi nu este un potentat obscur; avem de-a face cu un monarh puternic. În împărăția lui sunt peste tot templele lui Rimon, unde trebuie să ne plecăm după datină; dar copiii lui Dumnezeu umblă sub protecția unui Suveran mai mare. Isus le-a spus din ceruri ucenicilor Lui iubiți, care într-adevăr, sunt în lume, dar nu din lume: „*Du-te în pace!*” „Nu ți-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?” (Ioan 11,40) Cine crede și are încredere, acela va avea parte și va ajunge să vadă. Cuvântul „imposibil” nu este scris în dicționarul unui creștin credincios. Cui i-a mișcat harul lui Dumnezeu inima pentru a omagia dragostea răstignită pe Golgota, cine I s-a închinat, din țărână, lui Isus, Mântuitorul lui: „*Domnul meu și Dumnezeul meu*”, cine cunoaște un Isus viu, înviat, prezent, atotputernic, acela nu mai trebuie să se aplece în casa lui Rimon.

Du-te în pace! Să nu numeri câți sunt potrivnicii tăi, nu te gândi: sunt așa de singur! Într-adevăr, este un mare har și ajutor de la Dumnezeu dacă stau adunați laolaltă mai mulți copii ai lui Dumnezeu, ca să se întărească, să se învioreze, să se îndemne. Totuși, rămâne valabil: unde stă un creștin credincios, un creștin care se roagă, acolo întotdeauna este grandoarea: *unul și Dumnezeu – aceasta este măreția!* Această experiență de viață a nobilului John Knox nu poate fi făcută decât prin credință. La mormântul lui s-a rostit: „Aici zace un bărbat care nu s-a temut niciodată în fața unui om!” Ce frumoasă este această mărturie! Domnul să-i întărească pe ai Săi într-o lume plină de ispite, ca să-L urmeze pe Isus în credincioșie! Drumul este scurt, răsplata este mare. Cuvântul: „Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții.” (Apocalipsa 2,10) este spus acelora care, în mijlocul lumii, Îi rămân credincioși Mântuitorului lor, Isus, ca mărturisitori devotați. Dumnezeu va da har, ca mulți din corpul nostru ofițeresc să primească cununa vieții, ca ucenici și mărturisitori ai lui Isus.

Să trăiești pentru Isus este o viață prețioasă. Aici, în timpul de acum, copiii lui Dumnezeu au capul ridicat și slăvesc: – „DOMNUL este lumina și mântuirea mea; de cine să mă tem?”

DOMNUL este tăria vieții mele; de cine să-mi fie frică?” (Psalmul 27,1) Dar dacă anii grăbiți ai vieții au trecut cu multele lor lupte, ei Îl întâlnesc pe Isus în slavă. Atunci Domnul îi întâmpină pe ai Săi cu cuvântul de har: „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios peste puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!”

Nr. 6 În ce măsură este un ofițer credincios chemat să mărturisească Evanghelia camarazilor și subalternilor lui?

I.

Nu poate fi amintit destul de serios, că tot ce face un creștin adevărat trebuie să facă pentru Domnul și cu Domnul. Părerea că, fiind creștin, stai mai presus decât propovăduiești Evanghelia decât dacă antrenezi recruți sau conduci trupe, nu are nici o bază în Biblie - concepția biblică este mai mult aceasta, că orice creștin convertit să stea acolo unde vrea Dumnezeu să-l aibă, în locul acela trebuie să fie găsit credincios. Dumnezeu nu caută la administratorul Lui nimic altceva, decât să fie găsit credincios. (1 Corinteni 4,2.)

Exact așa de fals cum ar fi dacă un creștin, pe care Dumnezeu l-a chemat să propovăduiască Evanghelia, s-ar duce în Africa de Sud ca să-i ajute ca soldat pe buri, la fel de fals ar fi dacă un creștin, pe care Dumnezeu l-a pus, ca ofițer, să-L proslăvească în slujba lui pe Isus, ar părăsi în mod îndărătnic acest loc pentru a propovădui Evanghelia. Amândoi vor ajunge în multe greutăți pe căile alese de ei înșiși și viața lor va rămâne fără rod.

Într-adevăr, este o practică ce începe cu istoria vieții lui Moise și este confirmată din nou în viața celui mai mare evanghelist al secolului al XIX-lea, americanul Moody, că pe mulți dintre mesagerii Lui binecuvântați, Dumnezeu întâi i-a trezit în profesiunea lor pământească prin experiențe și încercări, i-a convertit, i-a lăsat să crească și să se maturizeze, pentru a-i aduce apoi în slujirea Lui nemijlocită, la rodul deplin al vieții lor – dar toți acești oameni binecuvântați ai lui Dumnezeu n-au renunțat la postul lor din meseria pământească după voia lor proprie, ci în ascultarea credinței, recunoscută conștient și limpede.

Deci dacă harul lui Dumnezeu face în zilele de astăzi ucenici și martori ai lui Isus chiar dintre ofițerii activi ai armatei și ai flotei, atunci pentru aceștia nu se pune întrebarea: Să renunț la meseria mea de soldat pentru tot felul de greutăți și tentații? ci este vorba despre întrebarea: Cum să-L proslăvesc și să-L mărturisesc eu pe Isus în profesiunea pe care mi-a dat-o Dumnezeu, în cea mai strictă îndeplinire a datoriei și în muncă serioasă? Dificultăți și tentații există pentru creștini pretutindeni; de lucrul acesta a avut grijă satan, care nu vrea ca în împărăția sa Isus să fie mărturisit prin creștini plini de viață.

Un colonel german, credincios, care chiar de mulți ani era mișcat de aceste întrebări, a venit la un creștin vârstnic experimentat, ca s-l întrebe dacă n-ar face bine să renunțe la meseria lui de soldat. Bătrânul i-a răspuns: „Atunci trebuie să vă întreb întâi, dacă pentru conștiința dumneavoastră este o povară dacă în profesiunea dumneavoastră de soldat împușcați mortal oameni și îi lăsați în urmă răniți?” Colonelul a răspuns că acesta nu este nicidecum cazul, deoarece el găsește peste tot în Cuvântul lui Dumnezeu confirmată și îndreptățită meseria de războinic. La aceasta, creștinul vârstnic i-a răspuns: Atunci, pentru dumneavoastră este valabil cuvântul: „Fiecare să rămână în situația pe care o avea când a fost chemat.” (1 Corinteni 7,20) Colonelul a răspuns: „Dumneavoastră n-ați stat ca ofițer în meseria de soldat. Nu știți ce primejdii sunt în ea chiar și pentru un creștin, când galopează în fața frontului pe un cal nobil. Mii de bărbați sunt dependenți de voința comandantului; încotro arată vârful spadei lui, într-acolo mășăluiesc. Aici sunt multe tentații la îngâmfare și mândrie. La aceasta se adaugă faptul că din fire îmi place să fiu soldat, inima mea se bucură de lucrul acesta și de aceea nu am încredere în inima mea.” Bătrânul a întrebat atunci: „Dacă mai târziu veți propovădui Evanghelia în fața a mii de oameni, veți avea în dumneavoastră aceeași inimă. Dacă apoi Dumnezeu vă

binecuvântează mesajul și oamenii se convertesc la Isus prin cuvântul dumneavoastră, atunci va voi să se înalțe același glas al mândriei omenești, pe care îl auziți acum, când sunteți în fața frontului pe cal. Pretutindeni trebuie să fim păziți prin har și trebuie să fim acolo unde Dumnezeu vrea să ne aibă.”

Sfatul primit aici a fost un sfat bun și binecuvântat. Fie ca toți copiii lui Dumnezeu să se lase păziți de a merge pe căi proprii!

Domnul spune: „Oile Mele ascultă glasul Meu ... și ele vin după Mine.” (Ioan 10,27.)

Pentru un ofițer este necuviincios și rușinos dacă părăsește locul în care l-a așezat Dumnezeu, din cauza greutăților și a luptelor prin care trebuie să treacă de dragul lui Isus. Luptătorii credincioși perseverază și biruiesc.

II.

Un ofițer credincios găsește în meseria lui soldățească primul domeniu de punere la încercare. În slujba din zilele de astăzi, pentru a da randamentul cel mai bun cu multă rugăciune, pentru a fi punctual, pentru a nu obosi niciodată, pentru a nu reclama niciodată, în gând sau în vorbe, prea multă muncă, pentru a îndeplini acestea în mod credincios, se poate reuși numai prin har. Pe lângă aceasta, un creștin trebuie să fie păzit de nerăbdare și mânie; chiar și în subalternii leneși, neîndemnatnici, el trebuie să vadă oameni care au un drept la dragostea și la purtarea lui de grijă – cât de mult, cât de des greșim aici! Când un creștin pedepsește, aceasta trebuie să se petreacă în mod conștient că el este dator să-I dea socoteală lui Dumnezeu, Judecătorului suprem. Propriul său trup, ca soldat, trebuie să-l școlească și să-l oțelească în exerciții practice, în trageri, călărit, mersul cu bicicleta, înot, gimnastică. Modul de a concepe războiul îl obligă să studieze istoria războiului. Dezvoltările rapide în tehnica armelor și problemele tactice care decurg de aici, îi pretind să se țină la curent cu literatura militară modernă.

Mijloacele de circulație care se dezvoltă zilnic pe uscat și pe mare și folosirea electricității au luat pretutindeni proporții în domeniul militar – ce sarcini profesionale se impun aici pentru un ofițer, care dorește să devină atât de capabil în profesiunea de soldat, încât să facă cinste Domnului său ca mărturisitor al lui Isus!

Se poate întâmpla așa de ușor, în mod deosebit la creștinii tineri, să pună centrul de greutate al punerii lor la încercare pe partea greșită. Dar putem spune fără griji: Dacă creștinii credincioși dintre camarazii noștri nu sunt deosebit de capabili și rezistenți în meseria lor soldățească, atunci să deschidem Evanghelia. Despre toate lucrurile și îndatoririle se spune: „Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni. Știți că veți primi de la Domnul răsplata moștenirii. Voi slujiți Domnului Hristos.” (Coloseni 3,23-24)

III.

Intrăm în domeniul camaraderiei, unde un ucenic sincer al lui Isus trebuie să rămână păzit de viața de cârciumă și de obiceiurile băutului, ca și de toate lucrurile prin care, potrivit Cuvântului lui Dumnezeu și conștiinței sale, ar putea să-L tăgăduiască pe Isus și să devină asemenea felului de a fi al lumii.

Prima întrebare înaintea lui Dumnezeu este aceasta: dacă el este credincios în mijlocirile zilnice pentru camarazii lui. Apoi: dacă folosește fiecare ocazie ca să le arate dragoste adevărată.

Dragostea caută ocazia să slujească, să fie plăcută, să intervină pentru alții, chiar dacă ostenim sau facem sacrificii.

Aceasta nu înseamnă în nici un caz că preluăm slujba din cazarmă a unui camarad, cu scopul ca acesta să aibă ocazia să umble după distracții ușurate. Nici aceasta nu face parte de aici, să-i împrumutăm bani, pe care celălalt îi folosește pentru risipă, pentru pofta lumii sau pentru joc și băut.

Și în acest domeniu putem face lucruri foarte pe dos. Dacă un ofițer căsătorit îi impune restricții soției lui, în timp ce el dă bani camarazilor ușuratici, pe care aceștia îi cheltuiesc în

felul lor, dar el însuși nu-și permite niciodată un trabuc, o sticlă de vin sau nici măcar un pahar de bere – atunci aceasta este o bunătate la fel de condamabilă și greșită, o slăbiciune care se bazează pe lipsa seriozității morale.

Dar pe cât este de limpede că există căi ocolite și căi greșite, aceasta totuși nu anulează realitatea că noi, creștinii, trebuie să arătăm că creștinismul nostru n-a ajuns la capăt când este vorba despre probleme bănești. Căci tot ce suntem și avem Îi aparține Domnului, noi nu suntem decât administratori. Domnul va recunoaște ceea ce face un credincios pentru Isus și lucrul acela va fi binecuvântat.

Există ocazia de a vizita camarazi bolnavi, de a-i încuraja pe cei deprimați. Dacă facem aceasta de dragul lui Isus, atunci găsim timp chiar și în cazul în care drumul spre lazaret este lung și trupul este obosit. Există ocazii de a arăta compasiune cordială - și în toate aceste prilejuri pot exista uși deschise ale inimilor, pentru a mărturisi harul lui Dumnezeu arătat în Hristos și seriozitatea veșniciei.

Există ocazii să-i invităm la noi pe unii camarazi, să citim împreună dintr-o carte bună și să discutăm despre problemele veșniciei.

Există ocazii să-i dăruim unui camarad apropiat, de ziua lui, o mică lucrare scrisă, care să-l îndrume la Isus.

Există ocazii în timpul unui marș lung sau al unei plimbări călare să se vorbească despre ceea ce ne face inima fericită pentru timp și veșnicie și o asemenea discuție poate să întemeieze o prietenie binecuvântată până în veșnicie. Dumnezeu poate dăruia aceasta, ca din ceasul acela să nu mai stea doar unul pentru Isus în cercul camarazilor, ci doi împreună. Dar toate aceste ocazii și utilizarea lor trebuie cerute în rugăciune.

„Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori.” (Psalmul 1,1) Un creștin poate să participe la fel de puțin la glume murdare, povestiri imorale, critică dură sau chiar calomnie la adresa superiorilor și a camarazilor, ca și la glume despre Cuvântul lui Dumnezeu, la denigrarea Domnului sau la atacuri asupra mărturisitorilor credincioși ai lui Isus sau la tăgăduirea veșniciei. Cu aceste lucruri începe lupta în care un ofițer credincios trebuie să mărturisească cine este Stăpânul lui. La rugăciunea tăcută a credinței lui, Domnul îi dăruiește ceea ce are nevoie privind înțelepciunea, curajul și puterea. El are înaintea lui Dumnezeu datoria să-L mărturisească pe Isus în asemenea ocazie. El stă sub cuvântul Domnului: „Pentru că de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în această generație adulteră și păcătoasă, Se va rușina și Fiul Omului când va venit în slava Tatălui Său împreună cu sfinții îngeri.” (Marcu 8,38.)

Știm toți că aceste lucruri se petrec; lumea știe exact cum trebuie să se poarte un creștin față de aceste lucruri; ea nu poate decât să respecte o mărturisire sinceră.

Camarazii prețuiesc, dacă vorba și viața sunt în concordanță; ei respectă lucrul acesta chiar și atunci când se opun cu vorbe amare. Adevărul lui Dumnezeu pătrunde în conștiința lor ca un ghimpe ascuțit.

IV.

De fiecare ofițer, cel mai aproape dintre subalternii lui este ordonanța lui; el îl cunoaște cel mai bine, majoritatea contactelor le are cu el, ofițerul poartă răspundere pentru el.

Se poate scrie o carte frumoasă despre dragostea și devotamentul german din viața ordonanțelor germane. Ar putea un ofițer, care este un creștin viu, să negligeze de a-L mărturisi pe Isus ordonanței lui și să-l îndrume spre Cuvântul lui Dumnezeu? Nu, el trebuie să-L citească zilnic împreună cu ordonanța.

Cine se roagă cu dragoste și credincios pentru subalternii lui, cine se îngrijește de starea sănătății lor, de materialul lor de lectură, acela poartă de grijă, în măsura în care poate, și ca duminică dimineața ei să aibă într-adevăr liniște și libertate, lucruri care trebuie să le fie

asigurate prin ordinele împăratului, dar în realitate totuși, în multe locuri sunt atât de des scurtate prin dispoziții neoficiale de serviciu.

În marșurile lungi, cine cheamă lângă el pe unul sau pe altul dintre subofițeri sau dintre soldați, pentru a-l pune să-i povestească din viața lui sau de acasă de la el, acela va găsi multe inimi deschise și multe ocazii să-i cheme pe oameni la Isus, în mod deosebit în lazaret, când îi vizitează pe bolnavi. El va afla că prin întregul nostru popor străbate un interes și o căutare după mângâiere și mântuire – este suspinul inimii după viața veșnică, ce se găsește numai în Isus.

V.

Dacă un ofițer este credincios în aceste lucruri, atunci putem spune că el este o lumină strălucitoare pentru Domnul. El va purta pentru Domnul multă batjocură și multă umilință, de multe ori se va vedea izolat. Dar reputația lui de serviciu, performanța lui înaltă vor da la iveală că este totuși prețuit; devotamentul lui camaraderesc va avea drept urmare că la el vor căuta ajutor camarazii apăsați. El va fi tuturor spre binecuvântare prin mijlocirea lui zilnică pentru superiori, camarazi, subalterni, pentru prosperarea și succesul trupelor. Fie ca armatei și flotei noastre să le fie dăruiti mulți asemenea martori luminoși! Dacă se pune întrebarea: dacă un ofițer credincios ar putea face mai mult ca să-L mărturisească pe Isus în fața camarazilor și a subalternilor, atunci firește că pentru aceasta se pot cita exemple.

Armata noastră a avut un colonel credincios, care, în calitate de comandant de cavalerie, citea Biblia cu subofițerii lui; armata avea comandanți de companie care țineau ore biblice cu oamenii lor.

Au existat regimente germane în care aproape fiecare soldat poseda un Nou Testament și s-a întâmplat abia de curând, că un locotenent credincios a primit permisiunea de la comandantul regimentului, să țină ore biblice pentru subofițeri și soldați.

Dar acestea sunt slujbe și daruri deosebite, la care nu este chemat și trimis oricine. Cine primește de la Domnul misiunea și darul și uși deschise să-L mărturisească pe Isus, să nu amâne sau să neglijeze să facă ce i-a poruncit Isus. Dar nu trebuie să uităm că împăratul ne-a pus în postul nostru oficial ca să instruim trupele, să-i conducem și să-i educăm pe soldați. În aceasta suntem în primul rând și înainte de toate responsabili.

De asemenea, trebuie adăugat în privința celor de mai sus, că asemenea slujbe nu trebuie făcute decât de aceia care pot spune cu adevărat: Știu că Domnul mi-a poruncit lucrul acesta; sunt neascultător dacă îl neglijez. Cine este chemat la aceasta trebuie să caute fața lui Dumnezeu cu multă rugăciune, ca să nu se rătăcească.

Există alte ocazii, în care stă evident la dispoziție pentru fiecare mărturisitor, datoria să mărturisească harul lui Dumnezeu și judecata viitoare în fața trupelor lui, înainte de orice, în toate ocaziile pe care le oferă campania militară.

Cel mai important teritoriu de misiune pentru orice creștin rămâne propria lui inimă și propria lui viață.

Domnul ne îndeamnă să fim credincioși în lucrurile mici și spune: „Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari.” Să cerem toți două lucruri de la Domnul pentru oștirea noastră și pentru flota noastră:

1. Ca toți mărturisitorii lui Isus din corpul nostru ofițeresc să stea în fața ochilor lumii ca ofițeri încercați și camarazi devotați;
2. Ca acelor ofițeri, care slujesc spre onoarea lui Isus împăratului și patriei ca ofițeri în armată și în flotă, să le fie hărăzită o durată de serviciu lungă și binecuvântată.

Nr. 7 La capătul drumului

Multora le este cunoscut numele maiorului de artilerie din Württemberg, Faber du Faur. El a participat la campania militară din 1812, în divizia a 25-a (de Württemberg), (care aparținea corpului de armată III), sub mareșalul Ney și a fost unul dintre puținii combatanți care a putut să se întoarcă sănătos acasă din nenorocirea retragerii. – Faber a fost un desenator plin de talent și și-a adus cu bine acasă caietul de neînlocuit cu schițe, din zilele de groază de la Berezina. Mai târziu le-a executat; ele au fost publicate trei ani mai târziu. Aceste tablouri pot duce lipsă de execuție artistică și cu toate acestea ele depășesc vestitele tablouri ale lui Vereșceaghin, prin valoarea reprezentărilor lor autentice, impresionante. Aceasta este valabil înainte de toate pentru schițele care au fost făcute în timpul retragerii. Trebuie să ne imaginăm în ce împrejurări, cu ce degete înțepenite au fost aduse pe hârtie aceste linii!

Unul dintre tovarășii de suferință ai lui Faber descrie împrejurările în jurnalul lui, după cum urmează: „Am fost, ca toți tovarășii mei de război, limitat la o luptă cu nevoia, aproape înțepenit de frig, chinuit de foame, dat pradă unei sumedenii de suferințe, când se făcea ziuă neștiind dacă voi vedea seara, când se făcea seară neștiind dacă voi vedea dimineața următoare. Astfel păreau gândurile mele să se adune în dorința de a rămâne în viață, pentru a păstra amintirea a ceea ce am văzut. Mănat de această dorință inexplicabilă, am scris ce am trăit și am văzut în cursul zilei, șezând la un foc mocnind turbure, la o temperatură de 20-22 de grade sub zero, înconjurat de morți și muribunzi.”

Tot așa au luat naștere și schițele lui Faber. Ele prezintă în toată prospețimea realitatea tocmai trăită. De curând, dintre ele mi-a captivat în mod deosebit gândurile un tablou, pentru care era publicată o scurtă istorie anterioară.

Un ofițer francez vârstnic, grav rănit, puțin după cucerirea Moscovei a fost dus acolo. Soția lui s-a grăbit să se ducă după el, din Franța, ca să-l îngrijească. Dar Moscova a izbucnit în flăcări. Încheierea păcii, căutată cu atâta umilință de către Napoleon, nu s-a realizat. Retragerea a început înainte ca rănitul să se fi însănătoșit. Soția devotată a reușit să cumpere o căruță modestă. În ea au urmat, ea cu soțul ei rănit, retragerea mării armate, în lungul cortegiu al bagajelor. A venit iarna cu furtunile ei de zăpadă. Căruța a fost înlocuită cu o sanie mică. Micul cal rusesc epuizat abia îi putea trage zi de zi pe cei doi călători prin întinsele câmpii cu zăpadă. Dar trebuia să vină ceasul când acest tovarăș credincios să se afunde în foame și în frig. Și a venit. Animalul s-a prăbușit într-o zi în zăpadă. Și-a întins picioarele și și-a dat sfârșitul. Acest moment l-a prins creionul lui Faber. Viscolul biciuiește fulgii pe fața bărbatului bolnav și a femeii devotate, ale căror paltoane subțiri nu ofereau protecție împotriva gerului pătrunzător. Ei au rămas șezând în sanie - dar unde să se fi dus? În depărtare, întunecata coloană de marș a nefericitei oștiri franceze pleca de acolo încet, peste întinderea albă; primii cazaci năvăleau deja. Doi gardiști bătrâni, pe care îi părăsiseră puterile de a mărșălui mai departe, s-au alăturat nefericitului cuplu, pregătiți să-și vândă scump cazacilor viața jalnică, cu ultimele lor gloanțe. Dacă am vrea să scriem o notă sub acest tablou, ea n-ar putea să fie decât: „Fără nădejde!” Dacă aceste fapte omenești aveau să cadă victime ale lăncilor cazace sau frigului nopții care se lăsa, aceasta era discutabil; dar că trebuiau să-și găsească sfârșitul căii lor pământești în locul acesta era sigur.

Ce scenă impresionantă pentru camaradul care trecea pe lângă acest grup cu trupa lui împrăștiată! Dar același eveniment se repetă cu aceeași gravitate de jur-împrejurul nostru, numai că este învelit în mantaua banalității și atenuat prin obișnuință. Căci așa cum armata uriașă a lui Napoleon a călcat pe pământul Rusiei în strălucire războinică, așa ies faptele omenești pe drumul vieții, pentru a cuceri ceea ce stăpânul acestei lumi le-a prezentat și le-a promis. Nimeni nu vrea să creadă că expediția lor, goana lor după fericirea pământească este o cale a pieirii. Firește, atât timp cât durează tinerețea și sănătatea, viața oferă destul de mult privind scopurile mari, succesul, plăcerea și amuzamentul. Dacă în dreapta și în stânga rămân căzuți unii camarazi, care culeg timpuriu roadele nechibzuinței și ale păcatului lor, aceasta nu li se pare prea grav.

Căci după tinerețea veselă mai există o țintă frumoasă, când te căsătorești și ajungi la odihnă în propria ta casă.

Câte un bărbat tânăr, a cărui viață poartă răni adânci ale păcatului, seamănă cu acel ofițer rănit grav, care s-a crezut salvat când a fost dus la Moscova. Apoi, când soția lui devotată a venit la el ca să-l îngrijească, să-l înconjoare cu dragoste și confort, totul părea bine și plin de speranță. Cu o soție credincioasă în jurul lui, cu furtunile tinereții în urma lui, părea că vasul a ajuns în port.

Dar toți trebuie să pornim la drum spre veșnicie. Privește la acel bărbat din sanie! Ultima nădejde, cea de a ajunge în patria îndepărtată, a căzut; rănilor ard și de jur-împrejur totul este sumbru și singuratic în viscol. Nimic nu se mai vede din strălucirea mândră a zilelor trecute, când același bărbat, cu sabia strânsă în pumn, ședea pe cal în fața cetei lui, poate admirat, iubit și invidiat. Toate acestea erau de acum așa de îndepărtate ca un vis. Dar acum, în foame și ger, cu moartea înaintea lui – el n-o putea ajuta pe soția lui și nici ea pe el – *aceasta era o realitate*. Și veșnicia serioasă este și ea o realitate. Cum este cu sfârșitul oamenilor neconvertiți? Plăcerea tinereții a trecut, ce este pământesc s-a dus. Nimic nu poate omul să ia cu el din tot ce a agonisit. Proprietatea, succesul și strălucirea pământului se prăbușesc în neant. Din tinerețea care a zburat de mult și din toți anii foarte agitați ai vieții n-au mai rămas decât rănilor păcatului și acuzațiile conștiinței.

Cuvântul lui Dumnezeu o spune, și moartea multor creștini sinceri o confirmă, că un credincios pășește în veșnicie spălat mai alb decât zăpada prin sângele lui Isus (Psalmul 51,7 (9)), fără pete, îndreptățit înaintea lui Dumnezeu – păcatele lui sunt în mormântul lui Isus, îngropate împreună cu El.

Vina noastră-i îngropată
În praful mormântului Tău.
Credința știe că vrăjmașul
Nu ne mai poate face rău.

Dar toți oamenii neconvertiți trebuie cu toată vina vieții lor să se întâlnească cu Judecătorul sfânt. Nici chiar timpul unei vieți lungi nu ajunge pentru a șterge măcar un singur păcat din registrul de datorii al lui Dumnezeu și din propria conștiință. Rănilor nu sunt vindecate; ele ard foarte tare. Lacrimile și grijile pe care le-am cauzat părinților și ce am pricinuit în slujba păcatului prin pofta cărnii, dragostea omisă față de Dumnezeu și de oameni, fiecare minciună și fiecare neîndurare, toate îl însoțesc în veșnicie, ca acuzatori, pe păcătosul muribund. Acest adevăr nu va fi zdruncinat sub nici o formă prin firea reculeasă și aparenta liniște sufletească a multor necredincioși la moartea lor. Așa cum există răniți grav trupește, care nu simt nici o durere pentru că nervii sunt amorțiți, tot așa există și oameni a căror conștiință este amorțită, încât nu mai poate exprima nici o durere. Mulți oameni mor eroic, ca gladiatorii, a căror ambiție era *să moară frumos*. Dar nu contează ce spun oamenii despre moartea noastră, *ci ce spune Dumnezeu despre viața noastră*. Un om se poate ridica mândru, ca un bărbat curajos și cu o privire directă, fermă să-l privească în ochi pe ultimul dușman care se apropie și să spună: Nu vreau să mă gândesc nici la răni, nici la dureri; cu toate acestea, sub moartea fiecărui om neconvertit stă iscălitura: „Fără nădejde!” „Pierdut!” Acest adevăr: „Omul neîntors la Dumnezeu este pierdut!” trebuie să fie mărturisit; este adevărul lui Dumnezeu. El poate fi acoperit cu înmormântări pompoase, cu necrologuri onorabile, cu pietre funerare mari – el rămâne valabil.

Prințul Heinrich, fratele mai mare al marelui Frederic, a avut la bătrânețe înclinația ciudată de a vedea cadavrele tuturor oamenilor care mureau în apropierea lui. El a vizitat fiecare casă mortuară din împrejurimile castelului său din Reinsberg, dar cerea ca leșurile să fie fardate mai înainte; trebuia ca ele să aibă obraji roșii. Astfel poate fi moartea acoperită cu fard; chiar și seriozitatea judecății veșnice poate fi acoperită cu fard și cu o mie de perdele. Dar aceasta nu schimbă situația. Este vorba despre realități irevocabile. *După moarte vine judecata*. Ce sens ar

avea Evanghelia, vestea mântuirii, dacă ea n-ar fi vestea bună a mântuirii, a salvării, pentru o lume pierdută de păcătoși?

Petru a strigat în ziua Cincizecimii: „Mântuiți-vă!” Toți apostolii vesteau judecată și har, judecata viitoare și harul prezent. Dumnezeu este un Dumnezeu al adevărului. Dar mesajul Lui nu se sfârșește cu cuvântul: judecată! – ci se sfârșește cu cuvintele: *har! iertare! vindecare!* Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului, ci ca păcătosul să se întoarcă și să trăiască.

Dincoace de moarte, tuturor celor care doresc harul în locul judecării li se face cunoscut harul. Dincolo de moarte nu există decât judecată pentru toți cei care n-au apucat harul.

Evanghelia lui Isus este marea amnistie care este proclamată prin mileniile acestui timp de har, timp care se grăbește spre sfârșitul lui. Totuși, Evanghelia este mult mai mult decât scutirea de pedeapsă sau ștergerea condamnării la moarte. Dumnezeu vestește celor vinovați *mult mai mult decât aceasta: viață nouă, viață dumnezeiască, dreptul de copil*. El vrea să-l preschimbe pe păcătosul iertat *într-un moștenitor al slavei împărătești, într-un obiect al plăcerii lui Dumnezeu*. Nu trebuie să fie scris „*fără nădejde!*” sub sfârșitul vieții unui creștin, ci cuvântul lui Pavel:

„M-am luptat lupta cea bună, mi-am sfârșit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa dreptății, pe care mi-o va da în «ziua aceea» Domnul, Judecătorul cel drept; și nu numai mie, ci și tuturor celor care iubesc arătarea Lui.” (2 Timotei 4,7-8)

Nr. 8 Chemarea harului

(De la un medic al statului-major german, în rezervă)

„Dacă Mă veți căuta cu toată inima, Mă voi lăsa găsit de voi, zice Domnul”
(Ieremia 29,13-14)

Aceste minunate cuvinte de mângâiere le-a trimis DOMNUL Dumnezeu prin prorocul Ieremia către iudeii captivi din Babilon. Acest cuvânt al Domnului fusese zadarnic douăzeci și trei de ani; ei n-au vrut să se întoarcă de la umblarea lor nelegiuită și acum trebuiau să simtă mâna puternică a lui Dumnezeu în captivitatea babiloniană.

Dar chiar și atunci Dumnezeu S-a arătat poporului Său ca Cel milostiv și Cel îndurător. El le-a ascultat strigătul în necaz:

„Dacă Mă veți căuta cu toată inima, Mă voi lăsa găsit de voi, zice Domnul.”

Ceea ce a promis Dumnezeu atunci poporului Său ales, El a împlinit și chiar a rămas pentru Israel ca o promisiune dumnezeiască. Cuvântul Lui este sfânt: „Toată lucrarea Sa este împlinită cu credincioșie!” (Psalmul 33,4). Dar acest cuvânt este valabil și pentru creștinătatea de nume, atâta timp cât durează timpul harului. Dumnezeu cheamă la pocăință! Câți din mijlocul nostru nu știu aceasta încă din tinerețe! Dar când au pășit în viață, pofta lumii i-a dus ca un torent puternic. Slujba, distrația, îndatoririle sociale au luat o zi după alta. Când este ceasul în care Îl căutăm pe Dumnezeu *din toată inima*? Seara suntem prea obosiți, dimineața trebuie să mergem destul de devreme la slujbă, peste zi nu este timp – astfel se duce o zi după alta în trecut. Dacă duminica auzim o predică serioasă în biserică, atunci multe gânduri se întorc la sărbătoarea de sâmbătă seara, care a durat până după miezul nopții, la nenumăratele discuții și povești care au fost auzite acolo. După serviciul religios, soldații sunt duși la cazarmă; există tot felul de discuții și îndatoriri; se ia micul dejun. Câte boabe de sămânță au rămas seara din ceea ce s-a auzit dimineața? Cât de rar se înțelege că Dumnezeu prin Cuvântul Său vrea să dea naștere la o zguduire profundă, o totală întoarcere și înnoire! Când vine clipa în care un camarad tânăr spune: „Acum trebuie să-L caut pe Dumnezeu *din toată inima!*”?

Duminica trece, noua săptămână a început. Ah, ea va fi atât de asemănătoare cu cele dinaintea ei, cum seamănă un ou cu altul! Lunile, anii zboară, îmbătrânim, creștem în rang – dar: când este timpul să-L căutăm pe Dumnezeu *din toată inima*?

Numai cine Îl caută pe Dumnezeu din toată inima Îl va găsi. El trebuie să-L găsească aici pe pământ, ca pe Dumnezeul oricărui har, al întregii păci și al oricărei mângâieri, altfel inima lui nu va ajunge la pace. Omul provine de la Dumnezeu și trebuie să se întoarcă iar la El. De aceea orice suflet are o dorință adâncă după Dumnezeu, care poate fi alinată numai atunci când pacea lui Dumnezeu intră în inima omului. Omul firesc nu are pace cu Dumnezeu; căci între el și Dumnezeu stă *păcatul*. Așa cum atunci poporul iudeu a fost captiv sub Nebucadnețar și striga după eliberare și salvare, așa este astăzi omul prins de păcat. În ciuda tuturor ostenețelor și caznelor, chiar în cea mai cinstită năzuință și cel mai onorabil mod de viață, trebuie ca toată dreptatea de sine să se sfărâme într-un nimic mizerabil înaintea feței sfinte a lui Dumnezeu. „Nu este nici un om drept, nici unul măcar,” așa ne mărturisește sfântul Cuvânt al lui Dumnezeu (Romani 3,10). Dar cine Îl caută pe Dumnezeu din toată inima, în smerenie adâncă și rugăciuni serioase, își va recunoaște păcatele. El se va vedea înaintea feței sfinte a lui Dumnezeu ca fiind un păcătos sărman, pierdut. Dacă el caută astfel salvare și răscumpărare, atunci Dumnezeu îi va oferi mâna salvatoare a harului Său, căci:

„Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă.” (Ioan 3,16.)

Oare nu este lucrul acesta scris în Biblie și pentru camarazii noștri din armată și din flotă? Într-adevăr, în scurtul cuvânt „*oricine*” sunt și ei incluși și este nevoie ca în meterezul de lucruri trecătoare, care le înconjoară atât de des inima, să se facă o breșă, ca Isus să poată ajunge la inima lor și să le poată spune că El îi caută. Isus caută și vrea să câștige mărturisitori și martori devotați în corpul german al ofițerilor, din aceia care nu șchiopătează de amândouă picioarele. Și îi va găsi.

Isus Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu, a murit pentru păcătoși pe crucea de pe Golgota. El, care n-a cunoscut nici un păcat, a venit jos din slava Sa din cauza păcatului nostru, pentru a-i împăca pe păcătoși cu Dumnezeu. Toți oamenii au fost despărțiți pentru totdeauna prin păcat de Dumnezeul sfânt și drept; dar sângele scump al lui Isus Hristos a șters păcatul pentru orice om care apucă pentru sine, prin credință, din toată inima, această jertfă sfântă a lui Isus; căci: „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat.” (1 Ioan 1,7.)

Există o singură cale spre inima de Tată a lui Dumnezeu și Isus spune: „Eu sunt calea, ... nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14,6). Pe această singură cale, dar sigură, se ajunge în patria veșnică, în casa Tatălui. Deja aici pe pământ trebuie un creștin să aibă siguranța că el va ajunge la această țintă minunată. El trebuie să știe că el, împăcat cu Dumnezeu prin sângele lui Hristos, a devenit copilul lui Dumnezeu. Căci: „Însuși Duhul mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu” (Romani 8,16). Abia atunci inima temătoare ajunge la odihnă, abia atunci avem *pace cu Dumnezeu!* Atunci poate un om să mărturisească: „Deci, fiindcă am fost îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos” (Romani 5,1). Cine poate să spună aceasta, acela caută cu plăcere fața lui Dumnezeu, spre întărire și sfințire, din toată inima, cu dragoste recunoscătoare și încredere copilărească și caută în Biblie, Cuvântul Său sfânt; căci el știe că acesta este pentru el singurul ghid, cel mai sigur, cel mai de nădejde prin viața pământească spre cea slavă care este pregătită aceluia care sunt răscumpărați prin sângele scump al lui Isus Hristos. De aceea:

Ca băiat - ia în mână Biblia;
Pe Dumnezeu și pe Hristos ea ți-I va prezenta.
Ca bărbat - cuprinde-o sincer mereu;
Ți-e cel mai bun ghid la bine și la greu.
Când la bătrânețe vederea se-mpuținează,
Ea spre lumina veșnică-ți luminează.

De aceea, caută-L pe Domnul *din toată inima!* Numai atunci Îl vei găsi. Aruncă tot balastul, toate lucrurile de nimic, pământești, care poate încă ți se așează stânjenitor în cale. Pot exista multe considerente și îndatoriri care te împiedică; rupe cu toate – de un singur lucru este nevoie! Numai să îndrăznești pasul hotărâtor! Întoarce-te la Domnul din toată inima! (Ioel 2,12.)

Prețioasă este ținta care îți face semn cu mâna – pacea cu Dumnezeu deja aici pe pământ și fericirea veșnică sus, în patria cerească. Apucă-L încrezător în credință – pe Isus – care a murit și pentru tine. Numai El te face cu adevărat liber și fericit:

„Caută-L pe Isus și lumina Sa,/ Căci nu te-ajută nimic altceva!”

Un medic experimentat vede adânc în viață și în inimi. Cuvântul lui valorează mult. La sfatul lui va fi întreprins un tratament scump, chiar mai mult, dacă el consideră de nereșpins, ne supunem operației celei mai dureroase și mai primejdioase. Și aici vorbește un medic despre un tratament de nereșpins pentru tămăduirea sufletelor nemuritoare. De-ar găsi Cuvântul Său plin de dragoste și adevăr multe inimi care vor să se lase tămăduite de către Acela care spune: „*Eu sunt DOMNUL care te vindecă!*” (Exod 15,26)

Nr. 9 De la întuneric la lumină

V.

Convertirea unui fost ofițer de cavalerie rus, împărătesc,
povestită de el însuși

Omul care povestește cele ce urmează, cum el a devenit proprietatea lui Isus, trăiește astăzi în deplină forță bărbătească, fiind mare moșier în provinciile Mării Baltice.

Ceea ce a putut viața să ofere în strălucire, avere, distracție i-a stat la dispoziție, le-a încercat, dar n-a găsit fericirea în ele. Atunci L-a găsit pe Isus și în El viața veșnică și pace. Fie ca mărturia lui despre dragostea lui Isus și despre fericirea copiilor lui Dumnezeu să convingă că în această lume a morții, a dezamăgirilor și a nădejdlor sfărâmate se găsește fericirea veșnică în Isus, Fiul prezent al lui Dumnezeu!

Părinții mei au fost luterani. Familia mea face parte dintre primele familii ale țării. Născut în 1860, pe moșia tatălui meu, am crescut fără să văd creștinism viu. Aveam concepții pământești. Distracțiile mele principale erau călăritul și mai târziu dansatul. Când am fost confirmat, am fost emoționat; dar intenția și emoția au zburat curând și când, după terminarea perioadei școlare, am intrat la Petersburg într-un regiment de gardă, nu m-am interesat de religie și am dus o viață păcătoasă. Doi ani am slujit ca ofițer, apoi am demisionat, mi-am cumpărat o moșie nu departe de casa părintească și curând după aceea m-am căsătorit. Căsnicia mea a fost nefericită. Eram nemulțumit de existență. Pe atunci întreprindeam multe călătorii în străinătate, unde mă întâlneam cu oameni total necredincioși, care mi-au răpit ultimul rest al credinței sau al lucrurilor pe care le consideram adevărate; mi-au fost puse în locul lor principii despre umanitate și despre iubirea aproapelui auto-concepută, nerealizabilă și despre intenții de autocorectare. M-am întors acasă ca ateu convins. Oricât de limpezi îmi erau acum auto-îmbunătățirea și umanitatea: umanitatea nu mă satisfăcea, autocorectarea nu reușea și teama de moarte mă ținea captiv. Pe moșia mea existau credincioși, pietiști care țineau ore biblice. Deoarece erau oameni care nu furau și nu beau, le-am permis să țină pe moșia mea ore biblice, în speranța că sub influența acestor oameni se va fura și se va bea mai puțin. Când în sala pe care le-am indicat-o în acest scop a avut loc primul serviciu divin, am mers și eu acolo, faire acte de présence, găsind că este bine să sprijin cauza prin vizita mea. Din cuvântări nu-mi aduc aminte nimic, dar aceasta știu, că la părăsirea sălii de rugăciune am vorbit cu frații și le-am spus că deși eu personal nu le împărtășesc credința, care nu este acceptabilă pentru cei culți, le doresc mult succes în muncă. Dar ei s-au rugat pentru mine și multe foi scumpe, anonime, care chemau la Isus, au ajuns atunci

în mâinile mele; am zâmbit în legătură cu scrisorelele și nu m-am necăjit, deoarece am simțit dragoste în ele. Atunci s-a întâmplat că eram împreună cu pastorul meu – spre regretul meu trebuie să spun că era un om într-adevăr deștept, dar absolut neconvertit, mulțumit de sine, mai mult agricultor decât duhovnic - și i-am spus cum voiam să mă fac mai bun, dar nu puteam, dacă nu mi-ar putea da un sfat. Și atunci mi-a spus: „Rugați-vă, domnule baron!” „Cum pot să mă rog, domnule pastor; eu nici măcar nu cred în Dumnezeu!” „Da, dar nu am alt sfat să vă dau!” „Atunci este inutil că am vorbit cu dumneavoastră despre aceasta, dacă nu puteți spune nimic mai bun.” Nemulțumit de răspunsul lui, ne-am despărțit. Dar Dumnezeu, care poate folosi și stâlpi neînșuflețiți ca stâlp indicator, mi-a spus adevărul prin acest preot. Când am ajuns acasă, seara târziu, am găsit un pachet de cărți pe masă, pe care librarul mi le trimitea din oraș ca să-mi aleg. Printre cărți se afla și o lucrare a contelui Tolstoi, care trata întrebarea filozofică, dar în mod necreștin: De ce trăiam: ca să practicăm dragostea; aceasta era și părerea celor mai nobili bărbați ai tuturor timpurilor, ca Socrate, Isus, pe care el Îl considera doar un om, în orice caz unul foarte nobil, și alții. Aceasta mi-a plăcut, se potrivea cu ideile mele. Am citit toată noaptea din carte. Acolo era mult vorba despre nobilul Isus, care era atât de plin de dragoste, a gândit și a vorbit atât de minunat și a suferit liniștit nedreptatea. Aceasta nu era acea învățătură de neînțeles, așa de seacă, neatingând inima, pe care am auzit-o de la amvon, ci pentru prima dată mi-a plăcut Isus, n-a fost plictisitor pentru mine să citesc despre El. Am citit și am citit cu interes crescând și în acea noapte L-am îndrăgit pe Isus, așa cum L-o fi iubit vreun contemporan al Domnului, așa cum s-o fi simțit atras de El, dar care nu știa nici el că Acela era din veșnicie Dumnezeu și Domnul slavei; L-am iubit pe Isus așa cum câte un german îl iubește pe Bismarck.

Acum voiam să știu mai mult despre acest Isus și atunci mi-am adus aminte că aș putea găsi detalii despre viața Domnului în Biblia mea veche. Am început să citesc în Biblie, Evangheliile, și cu cât citeam despre cuvintele, faptele și umblarea Domnului, cu atât creștea El în ochii mei; El a devenit tot mai mare, mi se părea supraomenesc în dragostea, puterea și înțelepciunea Lui și dintr-odată mi-a venit gândul, ca și cum ar fi fost cu totul nou, că până la urmă El este totuși Dumnezeu, cum o spun pastorii. Și atunci n-am știut ce să cred și cum să ajung la limpezime. Atunci m-am întrebat: „N-ar trebui să te rogi?” La aceasta, răspunsul din mine a fost: „Dar eu nu cred în Dumnezeu; cum pot să mă rog!” Dar eu am spus: „Pot oricând să încerc. Nu mă vede nimeni care ar putea să râdă de mine!” Și m-am rugat: „O, Dumnezeule, dacă ești acolo sus, atunci arată-mi adevărul!” Aceasta a fost prima mea rugăciune. Apoi am citit mai departe în Evanghelia după Ioan și Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunea și m-a luminat la citirea Cuvântului Său prin razele luminii Sale. Duhul Său mi L-a arătat pe Isus și L-a proslăvit. Îmi venea mereu să spun: „Așa nu poate nici un om să gândească, să simtă, să vorbească, să procedeze.” În lumina Sa am văzut lumina și mărturisirea s-a smuls din inima mea: „Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel, Tu ești Mielul lui Dumnezeu, care a purtat și păcatele mele pe cruce.” Atunci a fost primăvară în inima mea. Acum puteam citi Scriptura cu o total altă înțelegere. Eram fericit de nespus; deoarece era Dumnezeu, El Și-a plătit și Și-a răscumpărat îmbelșugat creația prin sângele Său și prin urmare și pe mine; și păcatele mele au fost plătite pe Golgota.

I-am mulțumit, L-am iubit, L-am lăudat și am fost fericit în dragostea Lui, scăpat de teama morții și de groază. De atunci a trebuit să trec prin multe lucruri grele, dar nu-mi pare rău. Rău îmi pare că am găsit așa de târziu singurul lucru vrednic de dorit pe pământ și că nu l-am slujit mai devotat de când Îl cunosc.

Acum sunt un soldat al lui Isus Hristos, vreau să port armura Lui și să folosesc armele Lui până voi isprăvi lupta și voi câștiga biruința și voi atinge ținta la El în lumină.

Nr. 10 Mândria soldățească romană

I.

Spiritul romanității

Publius Quinctilius Varus, învinsul de la pădurea Teutoburg, n-a fost, cum cred mulți, un comandant care întâi și-a dus nechibzuit trupele la pierzare și apoi și-a luat viața în disperare, ci a fost un strateg și soldat de o iscusință încercată și cu multă experiență de război. El a condus victorios timp de mulți ani în nordul Africii și în Siria, în condiții grele. Augustus a știut foarte bine ce a făcut când i-a încredințat acestui bărbat comanda în nordul Germaniei.

Varus a părăsit cu legiunile lui la timpul potrivit tabăra de vară de pe malul stâng al fluviului Weser, ca să mărșăluiească pentru iarnă spre vest, la Aliso. El n-a fost ademenit, după cum crede opinia publică, în prăpăstiile de netrecut ale pădurii Teutoburg, ci acest ocol spre sud avea scopul bine chibzuit, să-l facă pe unul din triburile răzvrătite din Hessen să simtă pumnul roman dur. Oștirea avea cam 25 000 de soldați și ducea cu ea un alai lung de animale de povară, vite pentru tăiere, care cu femeii și copiii. Pe drum erau multe drumuri de croit, poduri de construit și terenuri necunoscute de cercetat. Așa că marșul în sine oferea destule greutate.

Greșeala lui Varus a constatat în aceea, că a dat crezare inamicilor lui. El s-a lăsat amăgit de înțelepciunea calculată a lui Arminius; el l-a considerat pe acest german școlit absolut credincios romanilor în acest serviciu pe timp de război, în vreme ce el era un dușman al romanilor până în adâncul inimii. Astfel Varus și-a căutat orientarea peste accesibilitatea drumului și a terenurilor la acela care nu aștepta decât prilejul atacului; deci el se afla în fața unui dușman căruia el însuși i-a împărtășit intențiile lui și căruia i-a dat timpul și ocazia să-și pregătească la timp forțele armate pentru atac. Cu toate acestea, Varus și-a condus lunga coloană de marș timp de două zile în lupte interminabile prin munți, până când, în a treia zi, a stat în fața forțelor principale germane și a fost învins. Când distrugerea legiunilor sale a fost inevitabilă, Varus s-a aruncat în sabia lui ca un soldat mândru, care nu voia în nici un caz să supraviețuiască pieirii trupelor sale sau să cadă viu în mâinile dușmanilor lui. În sinuciderea lui pe câmpul de luptă nu se vede disperarea unui bărbat descumpănit, ci consecința logică a mândriei soldatului roman, care a scris deasupra vieții lui lozinca păgână: „Mai bine mort decât fără onoare!” Ce altceva i-a rămas păgânului de făcut, de vreme ce tot nu cunoștea nimic mai înalt decât patria lui romană și onoarea armelor romane?

Privită dinspre partea romană, bătălia de la Teutoburg este o tragedie al cărei erou, Varus, are toate drepturile la compasiunea soldățească. Oare strigătul de jale al lui Augustus în sălile de onoare ale palatului imperial roman: „Vare, Vare, redde legiones meas!” nu arăta el că Varus purta responsabilitatea în ochii împăratului și a națiunii pentru nenorocirea națională a înfrângerii sale și că după opinia romană a procedat corect?

Spiritul soldățesc roman mândru constituia caracteristica tuturor figurilor de eroi, pe care legenda și tradiția națiunii romane le așeza în fața ochilor ca model. Dacă Mucius Scaevola a fost o personalitatea istorică sau legendară, aceasta rămâne nedecis. Tendința faptei sale - cunoscută de orice băiat roman, că el și-a lăsat mâna să-i ardă în foc, fără să arate durere sau teamă, de bunăvoie, pentru a-i dovedi unui inamic ce înseamnă mândria romană - a fost tocmai aceasta: nici durerea, nici teama de moarte nu trebuie arătate acolo unde este vorba despre onoarea romană a soldatului. Legenda despre marea despicătură, care s-a făcut în Forumul din Roma, se pare în anul 326 înainte de nașterea Domnului, își are punctul culminant în figura cavalerescă a lui Marcus Curtius. Preoții au prorocit că prăpastia se va închide numai dacă va fi aruncat înăuntru ceea ce are Roma mai bun. Atunci a apărut Marcus Curtius pe un cal frumos împodobit, înarmat și echipat, cu strigătul: „Roma nu are nimic mai bun decât arme și vitejie!” și s-a prăbușit în abis, care s-a închis imediat.

Dacă acest spirit n-ar fi fost educat în națiune, Roma n-ar fi supraviețuit crizei celui de-al doilea război punic. Pe când floarea aristocrației romane zăcea pe câmpul de luptă de la Cannae și Hannibal număra mândru cu miile inelele de aur care au fost luate de la cadavrele lor, spiritul energiei războinice a rămas totuși destul de puternic, ca în ciuda acestor înfrângeri grele să aducă victoria sabiei romane. Această conștiință a datoriei și a onoarei, învățată și întărită în luptele pe uscat, a făcut victorioasă în scurt timp și flota Romei, când ciocnirea de interese cu prima putere maritimă și comercială a lumii de atunci a silit Roma să devină o putere maritimă. Ce paralelă plină de însemnătate pentru dezvoltarea noastră germană, care traversează tocmai acum același moment istoric!

Când pe coastele Britaniei comandantul legiunilor care debarcau a aruncat vulturul legiunii pe țărnul ocupat de dușman, el a știut că trupele lui vor scoate victorios vulturul din rândurile dușmanilor lor. Într-adevăr, o mărturie despre cunoștința limpede a ceea ce exista în trupe!

Legiunile din epoca împăraților, conduse de un corp ofițeresc experimentat și școlit, i-au oprit la granițele imperiului aproape încă trei secole pe barbarii năvălitori, în vest ca și în est, în Marea Britanie, la Dunăre și la granița persană, pe când de mult în Roma, ca și mai târziu în Bizanț, degradarea morală a uriașului imperiu stătea în fața ochilor întregii lumi. În ele locuia același spirit soldătesc mândru, care a construit Imperiul Roman. În timp ce în capitale masele de oameni trândavi, strigând după pâine și circ, se desfătau cu râurile de sânge care trebuiau să curgă pe arena amfiteatrului, în timp ce gărzile de pretorienii întronau și detronau împărați și adesea făceau să se clatine deciziile guvernului central, legiunile din provincii rămăneau purtătoarele puterii mondiale a imperiului; ele au rămas aceleași chiar și atunci când debili vlăguiti și tirani pătați de sânge ședea pe tronul imperiului.

Mândria soldătească romană părea că poate totul; numai un lucru nu putea: *să aducă o inimă la liniște și pace*. Aceasta nu putea s-o facă nici un succes războinic, nici o strălucire, nici o poziție de onoare.

Era o epocă remarcabilă. În Strasbourg, Köln și Trier, legionarul stătea de pază și pe terenurile de exerciții răsuna cuvântul roman de comandă; și cum era aici, așa era și la Eufrat, la Nil, la poalele munților Atlas, în sudul Marii Britanii. Voința împăratului roman stăpânea toată lumea cunoscută; funcționarii, consulii și pretorii lui, aproape numai ofițeri încercați, exploatau prin administrare înțeleaptă floarea provinciilor. În ciuda tuturor viciilor și a întregii decăderi morale din capitale, în interiorul acestui imperiu domnea pacea. Comerțul înflorea, nenumărate comori au fost strânse în metropole. Fastul și luxul făceau ca cea mai neobișnuită risipă să fie o banalitate. În timp ce totul părea să se ostenească pentru strălucirea acestui imperiu, în principiu un singur lucru era declarat nevaloros: viața omenească. Așa cum legiunile romane o considerau fără valoare când era pusă în joc pentru onoarea vulturului lor și pentru binele patriei, tot așa era considerată fără valoare viața gladiatorilor, a sclavilor, a prizonierilor când trebuia sacrificată pentru plăcerea poporului, pentru strălucirea curții imperiale sau pentru a câștiga favoarea poporului. Dacă citim cum a organizat Traian un festival de circ de 125 de zile, în care permanent, în grupări alternative, succesiv, 10 000 de gladiatori aveau de luptat cu 11 000 de animale sălbatice, atunci ne facem o idee despre faptul, că viața omenească era apreciată în tot poporul ca un obiect de o valoare neînsemnată. Acesta nu era un fenomen izolat; în arena amfiteatrului imperial din Trier, ale cărei ruine mai există și astăzi, în decursul unui șir scurt de zile au fost omorâți 14 000 de prizonieri în diferite moduri. Aceste spectacole erau festivități la care participau toate clasele sociale ca spectatori; bărbatul și femeia creșteau în deprinderea că viețile care se sacrificau acolo aveau valoare numai în măsura în care dobândirea sclavilor și formarea gladiatorilor costau bani.

Aparent, viața lumii de atunci era bogată și variată; cultura și instruirea stăteau și ele pe o treaptă înaltă; și totuși era săracă. Templul lui Jupiter și al lui Apollo încă existau, dar credința în zeii lui Homer dispăruse total. Într-adevăr, multe inimi căutătoare de mângâiere și adevăr se îndreptau spre filozofia greacă; dar semnul caracteristic al întregii lumi păgâne din acele zile a

fost nemulțumirea, dorul și năzuința inimilor după un *ceva* despre care omul nu știa unde și cum să-l găsească.

Terenul lumii și ogorul inimilor erau pregătite pentru marea veste care urma să fie strigată din ceruri în inimile păcătoșilor: că va veni un Mântuitor, Unul care ajută și mângâie, la picioarele căruia orice inimă trebuia să găsească mântuire veșnică, mângâiere pentru timp și veșnicie.

Singurul lucru mare pe care pământul i-l oferă romanului, pentru care merită osteneala de a muri și de a trăi era patria pământească, statul roman, în frunte cu atotputernicul împărat, cu toată strălucirea lui războinică. Nu-i de mirare că după ce vechii zei și-au pierdut strălucirea, pentru toți cei care slujeau acest stat, patria pământească, personificată în împăratul Augustus, a devenit dumnezeul care pretindea onoruri divine și autoritate nelimitată ca *ceva* de la sine înțeles. Tuturor reprezentanților acestei puteri de stat li se părea absurd și criminal să caute sau să admită *ceva* mai înalt sau mai bun decât statul roman cu strălucirea și puterea lui.

Cu toate acestea, chiar Împărăția lui Dumnezeu a prins deja rădăcini în unele personalități ale corpului ofițeresc roman. Primul fusese acel centurion din Capernaum, care L-a omagiat pe Nazarinean și a aflat în vindecarea minunată a ordonanței sale, că Fiul lui Dumnezeu venise pe scena acestui pământ. Apoi a fost centurionul de sub cruce, ai cărui oameni L-au pironit pe Fiul lui Dumnezeu pe cruce și au fixat stâlpul crucii în pământul stâncos al Golgotei. El pășise probabil peste multe câmpuri de bătaie, dar ce a văzut aici? Marele ceas al istoriei mondiale! El a auzit cuvintele: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” Soarele și-a pierdut lumina și dinspre cruce, în jos, a răsunat cuvântul Fiului muribund al lui Dumnezeu: „S-a sfârșit!” Pământul s-a cutremurat. Atunci, când capul încununat cu spini s-a plecat în moarte, bărbatul tare ca fierul a fost biruit și a izbucnit în marea mărturisire la locul judecății, împreună cu oamenii săi: „Cu adevărat, Omul Acesta era Fiul lui Dumnezeu!”

Centurionul Corneliu, din legiunea „italiană”, de la garnizoana din Cezareea, a primit o veste din slava lui Dumnezeu, printr-un înger strălucitor: „Rugăciunile și milosteniile tale s-au suit ca aducere aminte înaintea lui Dumnezeu.” Dumnezeu l-a condus pe Petru în această casă, Corneliu s-a convertit cu toată familia lui și a primit Duhul Sfânt – iată! Dintr-odată stau în mijlocul acestui mândru corp ofițeresc roman, oameni ai lui Dumnezeu care mărturisesc că mai există și altceva, și mai bun decât patria pământească cu strălucirea și gloria ei. Acești oameni ai sabiei deveniseră ucenicii Celui răstignit și înviat și au mărturisit că Isus era Domnul lor prezent, mângâierea și pacea lor, că ei găsiseră în El iertarea veșnică a întregii lor vini, spălarea de toate petele, nădejde sigură a slavei veșnice. Pentru inima și conștiința lor a apărut în arenă o putere mai înaltă decât Imperiul Roman – Isus devenise singurul lor Stăpân și cuvântul Său devenise autoritatea cea mai înaltă, incontestabilă a vieții lor.

Creștinismul și păgânismul au început să se atingă și acolo unde s-au atins s-a iscat luptă. Acest contrast dintre adevărul Evangheliei și ideologia păgână romano-patriotică ne întâmpină lămurit în Cuvântul lui Dumnezeu, în zilele în care Pavel, marele vestitor al lui Dumnezeu a pășit pe pământ european.

II.

Conceptii romane și creștine

Filipi, bogata cetate colonială romană din Macedonia, de pe râul Strymon (astăzi: Struma), era vestită prin minele de aur din apropiere. La Filipi a fost dată în anul 42 înaintea nașterii Domnului, lupta decisivă în care Antoniu și Octavian i-au învins pe republicani și au croit drumurile singurei domnii împărătești. În această cetate, Filipi, Pavel cu Sila și cu ceilalți însoțitori ai lor au dus marea veste despre Isus. Deja luase naștere prima casă creștină pe pământ european, prin convertirea vânzătoarei de purpură, Lidia. O lumină din veșnicie a început să strălucească în mijlocul acestei cetăți. Într-adevăr, locuitorii din Filipi erau din vechime mândri de cetățenia lor romană, dar acum existau în Filipi oameni care posedau cetățenia în ceruri,

oameni care puteau mărturisi: Am găsit în Isus viața veșnică și pacea. În aceste zile s-a întâmplat, că Pavel și Sila au ieșit pe poartă spre un loc de pe malul râului Strymon, unde se obișnuia ca unii oameni – probabil iudei – să se adune pentru rugăciune. Deodată, o roabă a strigat pe stradă către oameni, arătând spre Pavel și spre însoțitorii săi: „Aceștia sunt robii Dumnezeului Celui Prea Înalt și ei vă vestesc calea mântuirii”. Această scenă penibilă s-a repetat zi de zi, până când Pavel s-a întors și i-a strigat ghicitoarei: „În Numele lui Isus Hristos, îți poruncesc să ieși din ea!” A amuțit pe loc roaba care până atunci adusese mult câștig de bani stăpânilor ei prin ghicirea ei. Mânia acestor bărbați s-a întors îndată împotriva lui Pavel, prin al cărui cuvânt spus cu autoritate, roaba până atunci atât de rentabilă, devenise acum fără valoare. Ei au pus mâna pe Pavel și pe Sila, i-au târât în piață, la arhonți, de unde au fost duși în fața scaunului de judecată al pretorilor. Doi pretori exercitau acolo, ca duumviri⁵, cea mai înaltă putere judecătorească, după dreptul roman; aprozii lor, lictorii, purtau ca și în Roma mănunchiul de nuiele cu securea. Dar în spatele acestor autorități romane vizibile mai stătea un despot invizibil, stăpânul acestei lumi, marele vrăjmaș al lui Isus, satan, care a pășit acum în calea Evangheliei. De el a fost trimis acel duh de ghicire, care a încercat să-i facă pe Pavel și pe Sila obiectele admirației publice. De el a fost trimis și duhul de mânie și de furie, care i-a dus pe trimișii lui Dumnezeu în fața scaunului de judecată roman; de la el era patima care a iritat toată mulțimea de oameni și i-a adus pe ambii pretori într-un mod inexplicabil în starea de a da la o parte toate principiile dreptului roman.

„Când au văzut stăpânii ei că s-a dus nădejdea câștigului lor, au pus mâna pe Pavel și pe Sila și i-au târât în piață, înaintea autorităților. I-au dat pe mâna judecătorilor și au zis: „Oamenii aceștia ne tulbură cetatea; fiind iudei, vestesc niște obiceiuri pe care noi, romanii, nu trebuie nici să le primim, nici să le practicăm.” Mulțimea s-a ridicat și ea împotriva lor și judecătorii au pus să le smulgă hainele de pe ei și au poruncit să-i bată cu nuiele. După ce le-au dat multe lovituri, i-au aruncat în temniță și i-au dat în grija temnicerului să-i păzească bine. Temnicerul, primind o astfel de poruncă, i-a aruncat în temnița dinăuntru și le-a strâns picioarele în butuci.” (Faptele Apostolilor 16,19-24).

Ce acuzație nemaipomenită, ce procedură judecătorească nemaipomenită! „Audiatur et altera pars” era primul principiu al dreptului roman. Dar aici a fost uitat acesta. Nu i-a interesat că Pavel și Sila, ca cetățeni romani, n-ar fi trebuit niciodată să fie bătuți; li s-au rupt hainele de pe ei; judecătorii au poruncit lictorilor să-i bată cu nuiele. Firește că nu se poate tăgădui: acea acuzație era adevărată. Evanghelia pe care Pavel și Sila o propovăduiau era cel mai dur protest, opoziția directă față de toate concepțiile și ideile romane. Evanghelia propovăduia: există ceva mai înalt și mai bun decât patria romană – *există o Împărăție a slavei veșnice*. Există o putere mai înaltă decât cea a împăratului roman; *aceasta este cea a Împăratului prezent al împăraților, a Fiului lui Dumnezeu*. Există o onoare mai mare decât cea de a fi cetățean roman, de a purta armele, de a-i doborî pe dușmanii patriei – *acea de a fi proprietatea lui Isus, de a mărturisi mântuirea și Numele Lui într-o lume pierdută*. Acestor romani mândri, ale căror legiuni au supus pământul, Evanghelia le mărturisește: Ați căzut în pierzarea veșnică, sunteți păcătoși pierduți; smeriți-vă în praf, acceptați dragostea lui Dumnezeu care s-a arătat în Hristos și veți găsi har și viața veșnică.

Ce mesaj pentru concepțiile romane! Acești oameni sunt fie nebuni, fie criminali! Să mă smeresc în praf în fața unui Dumnezeu invizibil și să caut har la un Isus răstignit? Cine este acest Isus, despre care acești iudei fără rang, profesie și instruire susțin că El ar fi prezent invizibil și numai în El se găsește mântuire?

Pentru un roman nu era nimic surprinzător să audă despre zei noi; ei cunoșteau toate serviciile divine posibile, ceremoniile, sărbătorile jertfelor, cinsteau templele și tradițiile religioase ale popoarelor supuse, căci toate acestea nu cuprindeau nici o contradicție în sine față de concepția

⁵ Din latină: denumirea deținătorilor diferitelor funcții publice ocupate de doi bărbați. (n. tr.)

romană despre lume. Creștinismul era altceva; aici nu erau solicitate ceremonii și servicii divine, ci inima și viața.

Oare nu are și astăzi loc aceeași luptă, aceeași respingere a pretenției lui Isus, că El vrea să fie singurul Stăpân în toate lucrurile? Oare nu sunt în mijlocul nostru nenumărați oameni onorabili și chiar religioși, care găsesc că este respectabil să țină de religie, dar care spun: Ce are de-a face slujba mea, distracția mea, viața mea zilnică, afacerea mea, hainele mele, banii mei, prieteniiile mele cu Dumnezeu și cu veșnicia?

Ei vor cu plăcere să-L admită pe Dumnezeu și să țină tare de datina religioasă; dar dacă este vorba despre viața practică, atunci spun: ajută-te singur și Dumnezeu te va ajuta! Ei se laudă cu mândria bărbătească a acestei concepții. O viață de credință și de rugăciune, care în toate lucrurile se interesează de voia lui Isus, este considerată ca un curent spiritual exagerat, care la femei și la copii este scuzabil, dar la bărbați este insuportabil. Aceasta este concepția tuturor acelor oameni care nu au recunoscut niciodată adâncul vinei și al păcatului lor. Întrebarea: Cine ia de pe conștiința mea povara nenumăratelor mele greșeli? n-a ajuns niciodată la reglementare între Dumnezeu și ei. Niciodată n-au trăit evenimentul de a striga după har și îndurare sub blestemul păcatului lor. „Din adâncuri Te chem, DOAMNE! Doamne, ascultă-mi glasul! Să ia aminte urechile Tale la glasul cererilor mele! Dacă Tu, Doamne, ai păstra aducerea aminte a nelegiuirilor, cine ar putea să stea în picioare, Doamne! Dar la Tine este iertare. ... Israele, pune-ți încrederea în DOMNUL, căci la DOMNUL este îndurare și la El este belșug de răscumpărare! El va răscumpăra pe Israel din toate nelegiuirile lui.” (Psalmul 130,1-4 și 7-8). Dumnezeu spune aici ce este pocăința și credința. „Dar omul natural nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; și nici nu le poate cunoaște, pentru că ele se înțeleg duhovnicește.” (1 Corinteni 2,14.) Mândria sa neînfrântă face din el un vrăjmaș al acestei Evanghelii. Acolo unde domnește mândria omenească, Hristos este respins.

În Ierusalim s-a spus: „Ia-L! Răstignește-L!” În Filipi s-a spus: Rupeți hainele de pe ei, bateți-i cu nuiele, aruncați-i în temniță! Și astăzi răspunsul mândriei omenești neînfrante, la Evanghelia despre harul pentru păcătoșii pierduți este același: respingere, batjocură, ostilitate. Nu întrebă nimeni ce au făcut mărturisitorii credincioși ai lui Isus, cu ce au greșit față de alții, cu ce s-au făcut vinovați. Este suficient că au respins concepția lumii, că nu se pleacă în fața pretențiilor lumii. Nu s-a schimbat nici stăpânul acestei lumi, nici oamenii care trebuie să-i slujească inconștient. Isus a găsit pe pământ bici, cunună de spini, cruce și mormânt. Pavel și Sila au găsit în Filipi lovituri de nuiele și în temnița dinăuntru au găsit drugul de fier sub care le-au fost legate picioarele.

De ce creștinilor de astăzi le este ceva așa de străin, dacă din cauza crezului lor în Isus trebuie să rabde batjocură, izolare, amărăciuni? Despre lumea trufașă, care privește așa de mândră în jos, la ceata mică a mărturisitorilor lui Isus, Domnul are aceeași părere ca odinioară despre fariseii din Ierusalim: „Voi sunteți cei care vă îndreptățiți înaintea oamenilor, dar Dumnezeu vă cunoaște inimile: pentru că ce este înălțat între oameni este o urâciune înaintea lui Dumnezeu.” (Luca 16,15)

III.

Ce înseamnă să-L cunoști pe Isus

„Pe la miezul nopții, Pavel și Sila se rugau și laudau pe Dumnezeu cu cântări, iar cei închiși îi ascultau. Și deodată s-a făcut un mare cutremur de pământ, încât s-au clătinat temeliile temniței. Îndată s-au deschis toate ușile și s-au dezlegat legăturile fiecăruia” (Faptele Apostolilor 16,25-26)

Cei doi martori ai lui Isus zăceau acolo pe pământ, cu spatele zdrobit, cu picioarele legate. Dar inimile lor erau fericite în Domnul. Ei nu erau preocupați cu ceea ce le făcuseră oamenii, ci inima lor Îl privea pe Domnul prezent, care a făcut ca ei să ajungă în situații dificile, ca să-L proslăvească. Ce cuvinte de dragoste și adevăr îi vor fi spus temnicerului, când el i-a legat strâns, încât acest om a venit totuși imediat după aceea cu întrebarea: Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit? Dar și ceilalți deținuți au auzit câte ceva despre aceea, că inimile acestor copii ai lui Dumnezeu erau fericite. La miezul nopții, Pavel și Sila se rugau și laudau pe Dumnezeu. Adevărații copii ai lui Dumnezeu pot să cânte cântări de laudă acolo unde lumea se plânge și se mânie. Mândria omenească spune: „Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte!” Dar Isus spune: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei care vă blestemă, faceți bine celor care vă urăsc și rugați-vă pentru cei care vă insultă și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri.” (Matei 5,44-45.) Este așa de important să învățăm din Scriptură cum se comportă creștinii adevărați când li se fac nedreptate și amărăciune. Despre Domnul se spune: „Când era insultat, nu răspundea cu insulte; și când suferea, nu amenința, ci Se încredința în mâinile Celui care judecă drept.” (1 Petru 2,23.) Pe Domnul L-a costat multă osteneală până i-a modelat pe ai Săi după chipul Său – dar ce prețios este înaintea lui Dumnezeu, ce fericit pentru inimile lor, dacă pot să răspundă la durerea și ocara pe care li le-a pricinuit nedreptatea omenească, cu cântări de laudă și mulțumire pentru Domnul!

Păstorul meu, / În a Ta bunătate
Îți cânt mereu, / căci Tu îmi dai de toate
Și nu duc lipsă de nimic.

Îmi dai să beau, / Când setea mă slăbește,
Din viu izvor, și el mă întărește,
Și-oricât aş bea, nu va seca.

Când poruncești, / Furtuna încetează.
Tu mă conduci pe căile dreptății
Din cauza Numelui Tău sfânt.

Cu Tine merg / Prin valea-ntunecoasă.
Eu nu mă tem, iubirea-Ți nu mă lasă,
Toiagul Tău mă mângâie.

Copiii lui Dumnezeu se odihnesc zi și noapte în mâinile credincioase ale Stăpânului lor, care îi ține și îi poartă. Fie că noaptea stau culcați în pat, în ceas liniștit, fie că peste zi sunt la muncă sau în freamătul lumii, fie că trec prin ceasurile grave ale unui câmp de luptă, pe cal, sau sunt pe corabie în furtună și primejdie – inima lor își are locul de odihnă, gândurile lor au polul magnetic care îi atrage: *Hristos*. De la Isus vine totul, la Isus duce totul – aceasta este viața veșnică; în această viață este pace. Despre aceasta lumea nu știe nimic, de aceea „Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El”. Dar cine Îl cunoaște, acela să nu mai ia hotărâri de viață fără Isus. Un credincios poate să meargă pe orice drum și să stea pe orice loc, dacă Domnul este cu el; dar nu mai poate să întreprindă nimic fără Isus. Ceea ce Pavel și Sila I-au cântat lui Dumnezeu nu ni s-a păstrat, numai că era o cântare de laudă și că Dumnezeu a răspuns.

Un cutremur mare a zguduit temeliiile temniței, a rupt toate legăturile și lanțurile și a deschis toate ușile. Ce este omul și puterea lui, dacă Dumnezeu intră în scenă? Sentința pretorilor, furia mulțimii, pumnul dur al temnicerului, porțile și lanțurile de fier, totul s-a sfărâmat când puterea și harul lui Dumnezeu au mișcat cerul și pământul pentru robii Săi credincioși. Ucenicii lui Isus sunt într-adevăr dependenți de oameni. Nu păreri omenești, nu simpatiiile sau antipatiile

omenești hotărâsc asupra vieții lor; aceste lucruri poate să le folosească Dumnezeu ca să le încerce credința, să-i purifice, să-i confirme, dar Dumnezeu are putere numai asupra alor Săi. De câte ori n-au aflat vrăjmașii copiilor lui Dumnezeu deja în viața aceasta, că ucenicii lui Isus stau sub protecția atotputerniciei Lui! Cine se atinge de ei, se atinge de lumina ochilor lui Dumnezeu. (Zaharia 2,8.) Ce va fi în veșnicie, dacă oamenii lumii, aroganți, vor trebui să împlinescă cuvântul: „Iată, îi voi face să vină să se închine la picioarele tale și să știe că te-am iubit.” (Apocalipsa 3,9)

Este important în viața practică să punem la socoteală prezența Dumnezeului sfânt, atotputernic. El este într-adevăr prezent și la timpul potrivit intervine pentru ai Săi. Atâta vreme cât un om pune la socoteală numai lucrurile vizibile, trebuie să se teamă de oameni. Cât de profund nefericit poate să-l facă pe un om altfel puternic, o scrisoare amară, o părere dură, o critică nefavorabilă! Câteodată este ca și când un stejar întreg ar fi fost doborât dintr-o lovitură. Nu trebuie să fie așa. Oare nu este aici un Dumnezeu prezent, care vede fiecare osteneală și grijă - și fiecare omisiune? Ah, nu întreabă nimeni de părerea lui Dumnezeu! Ce va fi spus omul acesta și ce va fi povestit omul acela stârnește o furtună de indignare. Dar aceiași oameni, care sunt frânți de tot prin opinii omenești dezavantajoase, nu-și fac deloc gânduri dacă Dumnezeu Își ridică degetul și spune din Cuvântul Lui: „Iată ce ai făcut și Eu am tăcut. Ți-ai închipuit că eu sunt ca tine. Dar te voi muștra și îți voi pune totul sub ochi. Luați seama dar, voi, care uitați pe Dumnezeu, ca nu cumva să vă sfâșii și să nu fie nimeni care să vă scape!” (Psalmul 50,21-22) Peste tot lucrurile se petrec la fel potrivit acestui adevăr: cu cât mai puțină teamă de Dumnezeu, cu atât mai multă teamă de oameni.

Fie ca acest cuvânt minunat să ne miște tuturor profund inima: „Așa vorbește Domnul: «Blestemat este omul care se încrede în om și care își face carnea braț al său și a cărui inimă se depărtează de Domnul. Și va fi ca un tufiș în pustiu și nu va vedea când va veni binele; ci va trăi în locurile arse ale pustului, într-un pământ sărat și nelocuit. Binecuvântat este omul care se încrede în Domnul și a cărui încredere este Domnul! Pentru că el va fi ca un copac plantat lângă ape și care își întinde rădăcinile spre râu și nu va vedea când va veni arșița, ci frunza lui va fi verde; și nu se va îngrijora în anul de secetă, nici nu va înceta să dea rod.»” (Ieremia 17,5-8)

Astfel de oameni binecuvântați ai lui Dumnezeu s-au dovedit a fi și Pavel și Sila în dogoarea încercării.

IV.

Mai bine mort decât fără onoare

„Temnicerul s-a trezit din somn și, când a văzut ușile temniței deschise, a scos sabia și era să se omoare, căci gândea că cei închiși au fugit.” (Faptele Apostolilor 16,27)

Ce trezire pentru temnicer, când a văzut toate ușile temniței deschise! „Deținuții au evadat; ce rușine pentru mine! Un funcționar bătrân așa de încercat, un roman așa de mândru; o asemenea ocară nu pot să îndur; mai bine mort decât fără onoare!” Așa că a scos sabia ca să se omoare. Ca Varus acolo, în pădurea Teutoburg, tot așa aici, un om simplu, care nu voia să supraviețuiască rușinii înfrângerii sale. El nu s-a interesat de veșnicie și de Dumnezeul sfânt, despre care Pavel și Sila i-au mărturisit; nu i-a pasat de soție și de copii – numai eul mândru era în plan: mai bine mort decât fără onoare!

Îndată ce acest cuvânt este rostit în intenția sinuciderii, un creștin trebuie să ridice cel mai dur protest. Mulți oameni aprobă această lozincă păgână pentru că pare mare și nobilă. Dacă această vorbă ar fi folosită de un om care iubește mai mult onoarea din partea lui Dumnezeu decât onoarea din partea oamenilor, atunci ar fi același adevăr veșnic căruia toți martirii i-au jertfit viața lor. Dar ideea nu este niciodată aceasta. Mulți dintre aceia care traduc în faptă această vorbă prin sinucidere, s-au lipsit deja cu mult înainte de onoarea lor omenească; ei merg la

moarte fără onoare. Unii consideră în concepția păgână, că moartea ar șterge ocară lor, alții vor să fugă în teamă ne-bărbătească de rușine, de datoria în bani, de pedeapsa pământească.

Alții, și aceștia au într-adevăr cel mai profund drept la milă, au ajuns fără vină în situații așa de dificile, încât nu mai văd nici o cale de ieșire. De câte ori nu i-a mânat pe oameni la sinucidere acuzația nedreaptă despre delapidare, bazată pe aparență falsă! Alții ajung la un conflict de îndatoriri, în fața cărora stau descumpăniți.

Cine își va permite să-i judece pe morți? Ei stau înaintea lui Dumnezeu. Dar celor vii trebuie să li se mărturisească adevărul lui Dumnezeu. Cât de mare va fi durerea veșnică a tuturor celor care au ales moartea cu lozinca păgână: „Mai bine mort decât fără onoare”, în loc să prindă în dificultățile și în strâmtorările lor mâna atotputernică a Ajutătorului lor ceresc! Oricât de mare ar fi rușinea, conflictul datoriilor de-ar fi încă pe atât de dificil, chiar dacă ochiul nu vede nici o cale de ieșire din labirintul strâmtorărilor – sinuciderea nu este niciodată calea unui creștin. Să dea Domnul multă lumină vie asupra păcatului îngrozitor al sinuciderii! Douăsprezece mii de sinucigași pleacă în medie anual în veșnicie din poporul nostru german. Din anul 1871, o armată uriașă, de aproximativ 360 000 de oameni a fost omorâtă astfel. În numărul acesta nu sunt numai negustori falimentari, existențe ruinate, oameni înșelați, nu, aici au fost distruse multe vieți înfloritoare, pline de speranță. După câți camarazi are aici armata de a se întrista! La acea cifră uriașă se adaugă marele număr al aceluia pe care Dumnezeu i-a salvat în mod minunat din pragul sinuciderii.

Există oameni, la care revolverul pus la tâmplă a eșuat de două ori, iar la a treia apăsare n-a pricinuit moartea, ci numai o rănire, și care totuși nu s-au pocăit. Știu un bărbat care la miezul nopții deja își pusese lațul după gât, când un ciocănit la ușa casei l-a determinat să mai scoată o dată funia și să deschidă ușa casei; acolo l-a găsit pe prietenul lui, care bătea, și care i s-a adresat: „Dumnezeu m-a trimis aici, n-am liniște din cauza ta, nu știu din ce cauză.”

Nimeni nu va îndrăzni să-l judece pe sinucigaș. Nimeni nu știe ce putere și ce viclenie a lui satan i-a întunecat mintea și l-a înșelat. Dar pentru un om limpede mintal este așa, că el s-a aruncat ca sinucigaș într-o prăpastie veșnică. El amuțește cu forța conștiința care îi spune: există totuși o veșnicie! El crede că sare în veșnicul neant! Vai! În clipa în care viața lui trupească sfârșește, el însuși se află în veșnicie; un loc de chin îl înconjoară. Îl apucă acuzațiile conștiinței ca realități vii; Mântuitorul, al cărui Nume și har le-a auzit atât de des, îi este acum departe de neajuns la El. O prăpastie veșnică îl desparte de copiii fericiți ai lui Dumnezeu.

Un sinucigaș calcă jurământul pe care viața și puterile lui le-au promis solemn în slujba regelui și a patriei. El rupe datoria de dragoste față de soție și copii, tată și mamă. Ce valoare au scrisorile de adio ale sinucigașilor, care conțin cuvinte de dragoste, în timp ce fapta lor neîndurătoare înfinge sabia în inimile celor dragi? El stă aici în fața unui faliment moral total privind teama de Dumnezeu și sentimentul datoriei – omul refuză să accepte lupta cu greutățile vieții. Pentru un om căruia i s-a distrus onoarea omenească din vină proprie, nu există altă soluție cu care să poată sta în picioare înaintea lui Dumnezeu, decât ca el să poarte în smerenie consecințele păcatelor sale și pentru timpul vieții pământești pe care Dumnezeu vrea să i-l mai dăruiască, să meargă pe calea modestiei. Aceasta cere mai mult curaj decât să-și tragă un glonț în cap. Firește că un asemenea curaj poate să găsească numai acela care deplânge cu căință nu numai consecințele păcatelor lui, ci chiar păcatele, numai acela care caută singura cale spre salvare: harul lui Dumnezeu în Isus Hristos. Acest har este atotputernic; nici un lucru nu este imposibil pentru Dumnezeu; El poate să pună totul în ordine chiar și într-o asemenea viață distrusă. Harul lui Dumnezeu le strigă tuturor celor strâmtorați și împovărați, atrăgând și îndemnând, marele cuvânt de mângâiere:

„Locuința ta este Dumnezeu cel etern și dedesubt sunt brațele cele eterne.” (Deuteronom 33,27)

O, de-am putea să scriem cu litere luminoase acest cuvânt plin de mângâiere și ajutor, în inimile tuturor celor apăsați, descurajați și temători! Dumnezeu veșnic, ale cărui brațe tari și

credincioase poartă multe văduve cu ceata lor de copii prin viață – El are căi pe unde noi nu vedem nici una. Firește, acela pentru care o pungă de bani înseamnă mai mult decât dragostea lui Dumnezeu, dacă onoarea omenească și fericirea trecătoare înseamnă pentru el mai mult decât Isus, acela nu vede căile lui Dumnezeu. Satan îl duce în rătăcire cu luminile lui rătăcitoare din mlaștină. Toate acestea se sting dintr-odată și omul stă acolo descumpănit în mlaștină și se scufundă. Atunci diavolul îi șoptește la ureche: Un pas scurt, nici o durere, doar o pocnitură sau o scurtă scufundare în apele întunecate, apoi este liniște, atunci totul a trecut, atunci ai liniște! O, mincinosul și ucigașul de la început! Așa îi ademenește în porțile întunericului, porțile se trântesc în urma lor și strigătul batjocoritor al iadului îi înconjoară! Vai! ei au disprețuit marea lumină strălucitoare a dragostei lui Dumnezeu în Hristos; acum este noapte, nu mai este nici o nădejde! Ce lumină, ce dragoste, ce credincioșie să mai mângâie oare inima unui om, dacă a fost nesocotită dragostea care a venit din cer ca să sufere și să moară pentru el? O, apucă astăzi în inima ta lumina mare și veșnică a dragostei lui Dumnezeu, că Isus Hristos a suferit și a murit în locul tău, ca tu să apuci această mângâiere tare, această nădejde veșnică, dragostea lui Dumnezeu care este de nebiruit, care nu se sfârșește niciodată!

V. Biruința harului

„Dar Pavel a strigat cu glas tare, zicând: „Să nu-ți faci nici un rău, căci toți suntem aici!” Atunci temnicerul a cerut lumină, s-a repezit înăuntru și, tremurând de frică, s-a aruncat la picioarele lui Pavel și ale lui Sila, i-a condus afară și le-a zis: „Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” Și ei i-au spus: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și casa ta!” „Și au vestit cuvântul Domnului atât lui cât și tuturor celor din casa lui. Temnicerul i-a luat cu el chiar în ceasul acela din noapte, le-a spălat rănilor și a fost botezat îndată el și toți ai lui. După ce i-a dus în casă, le-a pus masa și s-a bucurat cu toată casa lui că a crezut în Dumnezeu.”

(Faptele Apostolilor 16,28-34)

Strigătul tare al lui Pavel l-a smuls pe temnicer înapoi din prăpastie. Ce a auzit el? În ciuda ușilor deschise și a lanțurilor rupte, nici măcar un deținut nu fugise? Atunci și-a dat seama că cu acest cutremur zguduitor, Dumnezeu sfânt, pe care Pavel și Sila i-l propovăduiseră, a confirmat mărturia trimișilor Lui. Domnul mai este și astăzi același ca Cel care i s-a descoperit lui Isaia. „Așa zice DOMNUL, Răscumpărătorul ... «Eu sunt Domnul care a făcut toate aceste lucruri; ... Eu zădărnicesc semnele mincinoșilor și-i fac nebuni pe ghicitori; îi întorc înapoi pe cei înțelepți și fac din cunoștința lor nebunie. Eu întăresc cuvântul robului Meu și împlinesc sfatul solilor Mei.»” (Isaia 44,24-26) Temnicerul a cerut lumină; tremurând de teamă a sărit în încăperea dinăuntru a temniței și s-a aruncat în fața lui Pavel și a lui Sila. – Mulți oameni trebuie întâi să aibă parte de un cutremur, înainte să-L creadă pe Dumnezeu prezent și să se plece în fața mesajului Său. Câte unul nu vrea să audă nimic în zilele bune despre pocăință și convertire, dar după ce iubita lui soție a murit, după ce fericirea lui pământească s-a sfârșit, atunci inima lui a devenit capabilă să audă glasul lui Isus. Atâta timp cât drumul duce din rang în rang, în sus, cu mult succes și strălucire exterioare, inima celor mai mulți oameni nu este deschisă pentru glasul lui Dumnezeu; trebuie să vină întâi un cutremur care să zguduie temeliiile templului speranțelor mândre. Altor le este smuls un fiu plin de speranțe, printr-un accident, altor le este luată averea; Dumnezeu are multe feluri de cutremure pentru a da de pământ cu inimile mândre ale romanilor, ca să-și plece genunchii înaintea lui Isus cel răstignit. De multe ori sunt necesare pedepse serioase până când marea întrebare a temnicerului iese din inimă peste buzele tremurânde: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” Această întrebare cuprinde în ea convingerea adâncă a inimii, că așa cum suntem, suntem *pierduți*. Când un om devine conștient de realitatea lumii nevăzute, atunci devine pentru el o siguranță divină, că el este în drum spre judecată ca un

om vinovat. Conștiința îi mărturisește: dacă mori așa cum ești te duci în iad. El întreabă: Există o salvare, o împăcare pentru mine? Atunci drumul spre picioarele lui Isus nu este departe, cuvântul lui Pavel: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și casa ta!” țâșnește ca apa vieții în sufletul secătuit. Sunt cuvinte din cer. Atunci credința Îl omagiază pe Împăciuitor, pentru că inima și conștiința sunt convinse că numai un Mântuitor venit din cer, numai un Isus răstignit pentru cei pierduți poate să spele și să împace. Măinile credinței păcătosului îmbrățișează picioarele străpunse pentru păcătoși și mâinile lui Isus îl apucă pe păcătosul smerit în țărână, îl ridică la inima Tatălui veșnic, iar Duhul Sfânt coboară vestea păcii în inima strămtorată: Ești împăcat, ești pentru totdeauna proprietatea lui Isus, ai devenit curat pentru totdeauna, un moștenitor în casa Tatălui.

Deci, aici s-a petrecut marea preschimbare a unui om al lumii într-un copil al lui Dumnezeu. Romanul mândru care tocmai a stat sub lozinca: „Mai bine mort decât fără onoare”, a devenit un creștin smerit și s-a așezat imediat de partea copiilor lui Dumnezeu. El i-a condus pe Pavel și pe Sila în casa lui, le-a spălat rănilor și a fost botezat împreună cu toți ai lui. Toată această familie, care până atunci n-a știut nimic despre Isus și despre viața veșnică, s-a lăsat scufundată în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt, în apa care reprezintă mormântul lui Hristos; ei mărturisesc că păcatul și vina lor, firea lor rea sunt judecate și îngropate cu Hristos; ei se ridică din acest puhoi al harului lui Dumnezeu, ca să umble ca oameni noi într-o viață nouă. „Cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi”. Atunci a intrat bucuria în casă și se și spune: „Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta!” Intrase Isus, Ajutătorul și Mângâietorul atotputernic. Așa că această casă devenise un loc de binecuvântare, unde domneau lauda lui Dumnezeu și dragostea lui Hristos. Însuși Dumnezeu a scris deasupra ușii: „Nu vă îngrijorați de nimic, ci în orice lucru aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri cu mulțumiri și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.” Această casă, împreună cu cea a Lidiei, constituie începutul acelei binecuvântate adunări de creștini din Filipi, căreia mai târziu Pavel îi adresează din Roma cuvintele: „Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: bucurați-vă!” Aceasta a început în acea noapte, despre care Cuvântul lui Dumnezeu mărturisește: „S-a bucurat cu toată casa lui că a crezut în Dumnezeu.”

Este adevărat că creștinismul este o cale a luptei; dar este la fel de adevărat că creștinismul este o cale a bucuriei și a tăriei. Numai un astfel de creștinism este victorios.

Și în zilele noastre lumina harului lui Dumnezeu trebuie să lumineze din case de creștini adevărați, unde Isus este singurul Stăpân, unde copiii sunt crescuți pentru Isus, unde toți știu că stau sub protecția sângelui lui Isus. La creștinii adevărați nu are lumea, ci Hristos cel prezent, dreptul asupra înclinațiilor inimii, asupra banilor, a puterii, a timpului și a serviciului; ei își cunosc destinația: casa Tatălui, sus.

Ce limpede s-a angajat temnicerul din primul ceas al convertirii lui, de partea copiilor lui Dumnezeu cu slujba dragostei și cu părtășie cordială!

Lupta dintre puterea lumii și Împărăția lui Dumnezeu durează din generație în generație, până la sfârșitul acestui veac. Nimeni nu poate să rămână neutru. Pro sau contra? Această întrebare trebuie să fie hotărâtă în viața fiecărui om care a pășit în lumina Evangheliei.

În casa temnicerului, harul lui Dumnezeu și-a atins ținta. Aici se spune acum: *Numai Isus!*

VI.

La poarta veșniciei

La sfârșitul mării lupte dintre păgânismul roman și adevărul creștin stă *Iulian Apostatul*, mare și nobil ca om, curajos și victorios ca soldat. Era un nepot de-al lui Constantin cel Mare; el și fratele lui, Gallus, au fost singurii din rudenii lor care au scăpat de cruzimea fiilor lui Constantin. El a crescut în multe primejdii, în exil, în disciplină severă.

La curtea bizantină a văzut din creștinism numai aparența găunoasă, asociată cu orice fel și putere de răutate și păcat. Astfel a devenit Iulian de timpuriu un vrăjmaș al creștinismului. Înclinațiile lui îl atrăgeau spre studiul filozofiei. Lui i se părea că un Socrate, un Platon, un Seneca merită onoare mai înaltă decât Isus, Fiul lui Dumnezeu, printre mărturisitorii cărui văzuse atât de mult egoism și păcat. Nu știm dacă vreodată au pășit aproape de el creștini adevărați; dar aceasta este sigur, că el cunoștea evanghelia despre Isus, Fiul răstignit și înviat al lui Dumnezeu. Cunoștea și istoria prigonirilor; știa despre miile de martiri care au mers cu bucurie la moarte pentru Isus. Știa că creștinismul pe care l-a văzut în Bizanț era denaturarea și că adevărul creștinismului era altceva decât acele caricaturi. Dar în el locuia toată mândria romană a timpului glorios; el voia să dovedească lumii ce era virtutea romană, ce era strălucirea serviciului divin păgân. El ura și disprețuia creștinismul; el voia să le arate creștinilor cu cât era el, ca păgân, mai presus de ei.

Dintr-odată și în ciuda așteptării, investit cu rangul unui împărat, a obținut comanda supremă asupra legiunilor romane de pe Rin, în anul 333. Simplitatea vieții sale, energia cu care împărțea eforturile mari cu trupele sale, grija drăgăstoasă pentru binele soldaților, la fel și blândețea lui, dreptatea lui și disciplina severă pe care o menținea, au câștigat în scurt timp toate inimile din armată, ca și ale locuitorilor țării. El dădea dovadă de curajul cel mai strălucit și de pricepere strategică. Trecherile sale peste Rin și victoria sa de la Strasbourg asupra germanilor, în anul 337, au fost fapte de arme de primul rang. Timp de patru ani a avut permanent victorios comandamentul pe Rinul Superior. Când apoi împăratul Constantin a devenit invidios și îngrijorat de succesele nepotului său și a dat ordin ca cele mai bune trupe ale sale să fie trimise spre sud, legiunile l-au proclamat pe iubitul lor conducător ca Augustus („sublimul”) și atunci Iulian a mărșăluit împotriva lui Constantin, în direcția Constantinopol. Aici a murit Constantin și astfel a fost Iulian, chiar și pentru el însuși neașteptat, singurul domnitor al Imperiului Roman.

Toată puterea, toate mijloacele erau puse acum în mâinile lui, pentru a-și putea îndeplini scopul propriu-zis al vieții, pe care și l-a propus: să doboare creștinismul, să restabilească strălucirea păgânismului. El le-a retras creștinilor toate avantajele acordate de împărații dinainte, a întors favoarea guvernului și a funcționării spre cultul păgân și mijloacele bănești ale statului spre construcția unui templu păgân. S-a ostenit în orice fel să discrediteze prestigiul creștinismului în ochii popoarelor. Iulian nu voia să învingă creștinismul prin prigoniri crude, ci prin forțe intelectuale superioare – o strădanie fără rezultat! Creștinismul a rămas biruitor – sinceritatea credinței creștinilor a provocat cu atât mai mult durități și cruzimi. Nenumărați judecători și funcționari și-au urmat înclinația inimii și s-au pus din calcul personal în slujba curentului predominant, prin aceea că au dat urmare fără scrupule ostilității lor față de creștinism. Dar strălucirea așteptată a păgânismului nu s-a întors. Lupta și osteneala lui Iulian au fost zadarnice prin angajarea persoanei sale, zadarnică a fost munca lui altruistă pentru binele imperiului. Într-adevăr, a desființat multe abuzuri ale administrației, a ușurat poverile poporului, cu toate acestea a dus o luptă fără nădejde. Fericirea și pacea lipseau din inima lui, binecuvântarea lui Dumnezeu lipsea din viața lui.

În anul 363 a pornit bine pregătit împotriva dușmanului puternic de atunci al imperiului său, regele persan, Sapore, pe care l-a bătut în mai multe bătălii. Dar apoi, urmărit, nevoit să se întoarcă din lipsa de hrană și în urma unor bătălii nefericite, a murit în 26 iunie 363, în urma unei răni grave, primită în bătălie. Viața lui, așa de bogată în aspirații omenești nobile, în strălucire războinică și virtute soldățească, a încheiat-o în cunoștința dureroasă că toată zbaterea și lupta lui împotriva crucii de pe Golgota fuseseră zadarnice. Cu greu a pășit mai înainte vreodată pe scena istoriei, mândria soldățească romană și virtutea soldățească romană într-o personalitate atât de nobilă! Dacă Iulian s-ar fi smerit înaintea lui Isus, el ar fi devenit un domnitor minunat, binecuvântat. Dar pentru că toată viața lui a fost stăpânită de ură și dispreț împotriva crucii de pe Golgota, toată virtutea sa omenească a rămas fără rezultat și binecuvântare. Pe patul de moarte, Iulian a ajuns la cunoștința că el n-a luptat împotriva unei învățături omenești, a unei religii

pământești, ci împotriva Persoanei atotputernice a Creatorului universului. Pe crucea de pe Golgota, Isus a întins mâinile spre toți păcătoșii pierduți, spre cei mari și spre cei de rând, ca să-i salveze pentru viața veșnică. Dar acest roman mândru nu voia să se smerească în fața Celui răstignit. Cu toate acestea, murind, a trebuit să strige: „Galileanule, ai biruit!” Câte daruri înalte, câte binecuvântări mari au fost puse în această viață omenească – acum totul era pierdut pentru timp și pierdut pentru veșnicie. Nici victoriile lui, nici virtutea lui războinică, nici strădania lui nobilă n-au putut să-i mângâie inima. Trecute erau strălucirea și puterea împărăției ca guvernământ, rămase erau păcatele și acuzațiile conștiinței; el disprețuise dragostea lui Dumnezeu și s-a declarat dușman de moarte al Aceluia care îl iubise și îl căutase până la moarte.

Când stăm în pragul veșniciei vedem lucrurile pământești, trecătoare, în valoarea lor adevărată. Avem de trăit o singură viață. Această viață poartă în sine hotărârea veșniciei, dacă ea este trăită pentru Isus sau împotriva lui Isus. Ce îngrozitor dacă un om privește înapoi la o viață pierdută și deznădăjduit în veșnicie! Dar nu aceasta este dorința dragostei lui Dumnezeu, ci El vrea ca noi să-L recunoaștem pe Isus ca Mântuitor al sufletului nostru nemuritor, să găsim în rănile Lui viața veșnică, pace și nădejde sigură și apoi să punem în slujba lui Isus anii și puterile dăruite de Dumnezeu. *Creștin și soldat spre onoarea lui Isus – o menire minunată!* Ucenicii și mărturisitorii lui Isus au un mare țel al vieții: să-L proslăvească pe Isus în fața lumii, acolo unde stau în viața pământească. Creștinismul nu este o învățătură, nu este o chestiune de gust pe care o putem accepta sau refuza; în creștinismul adevărat totul este *realitate*.

Realitate este harul lui Dumnezeu, care mi-a iertat toată vina și a spălat toate petele vieții mele; realitate este Mântuitorul prezent, care mă iubește; realitate este ascultarea fiecărei rugăciuni a credinței; realitate este mâna lui Dumnezeu, care mă poartă și mă păzește și mă binecuvântează. Realitate este veșnica judecată a mâinii unui Dumnezeu sfânt asupra unei lumi pierdute de păcătoși și realitate este nădejdea veșnică, fericita casă a Tatălui, unde duce calea copiilor lui Dumnezeu. Este realitate că preafericții copii ai lui Dumnezeu Îl vor vedea pe Isus față în față; ei trec cu capul ridicat printr-o lume ale cărei speranțe trecătoare se prăbușesc: aici prin nereușite, acolo prin boală și moarte. Copiii lui Dumnezeu Îl omagiază pe iubitul lor Domn și Mântuitor, Isus, pe marele Biruitor de la Golgota.